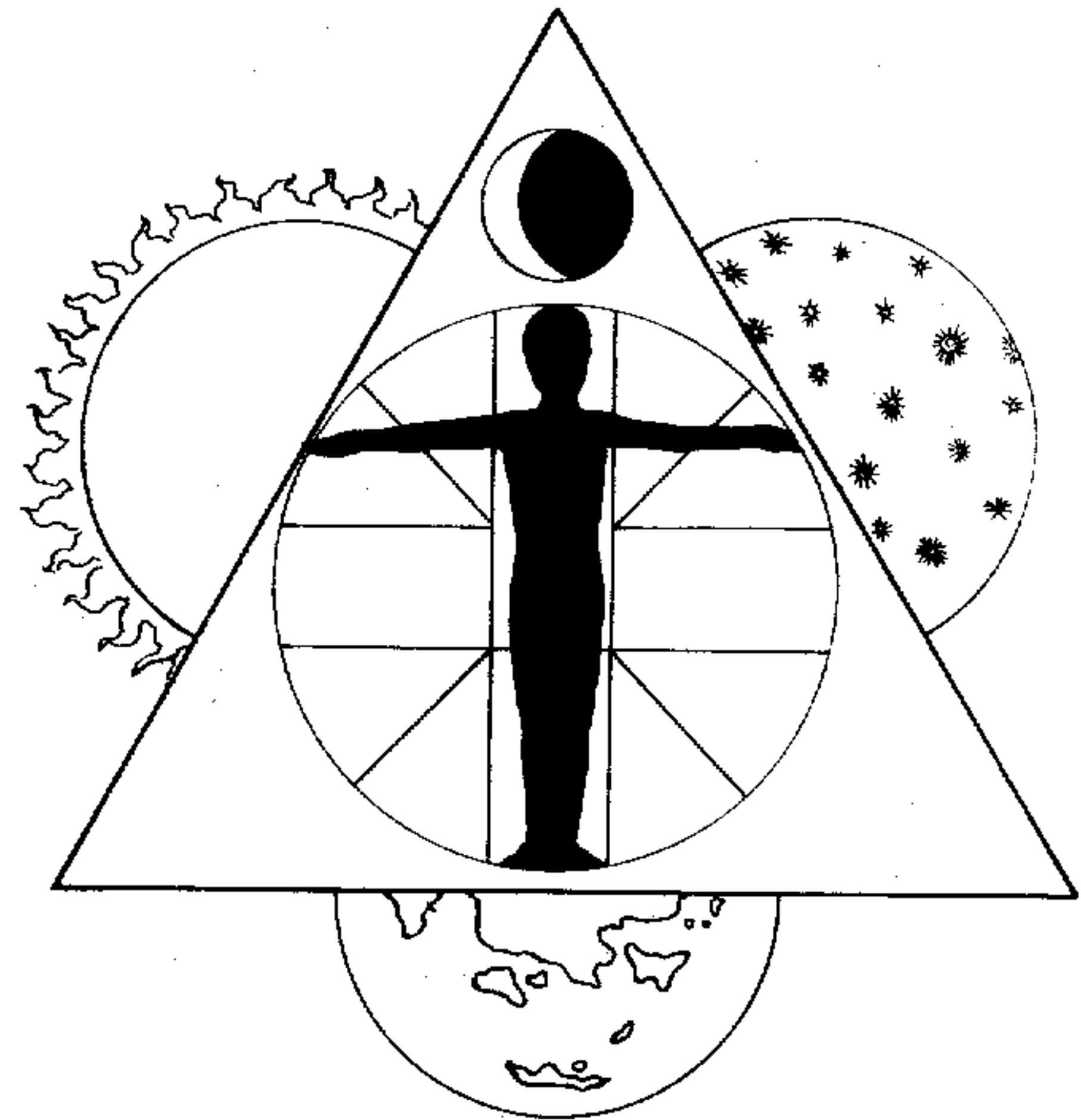

ดวงตาก-ดวงดี

วิธีทำบุญแก้ไข วิธีสร้างดวง

ดวงตม-ดวงดี

วิธีทำบุญแก้ไข

วิธีสร้างโชค สร้างดวง

ดาราศาสตร์ กับ โหราศาสตร์

ดวงตก-ดวงดี
วิธีทำบุญแก้ไข
วิธีสร้างโชค สร้างดวง
ดาราศาสตร์ กับ โหราศาสตร์

.....
จัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน
กองทุนวิทยาทาน วัดเชาพุทธโคดม

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : กรกฎาคม ๒๕๓๔ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สิงหาคม ๒๕๔๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓ : กันยายน ๒๕๔๔ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

แก้ข่าวการกุศล

กองทุนวิทยาทานและรายการกุศลอื่นๆ ที่พระ ป. ญาณโสภโณ
และคณะดำเนินงานอยู่ ไม่มีการแจกซองเรียไร ผู้มีศรัทธา
ผู้มีปัญญาทำบุญเอง ทำให้ถึงที่ถึงตัวบุคคลหรือส่งธนาถ์ได้นาม

พระ ป. ญาณโสภโณ
วัดเชาพุทธโคดม
อ. ศรีราชา จ. ชลบุรี ๒๐๑๑๐
โทร. (๐๓๘) ๗๗๒-๕๔๔ , ๗๗๒-๑๓๒

ปกและภาพประกอบ : เซว้อศว
ควบคุมการผลิต : พิมพ์อ่ำไพ โทร. ๕๒๖-๕๐๐๘

คำนำ

ในบ้าน..... ในวัด..... ในโรงพยาบาลรัฐบาล..... ใน
โรงพยาบาลเอกชน..... ในคลินิก..... ในสถานพยาบาลทั่ว ๆ
ไป..... ไม่ว่าแผนใหม่ แผนโบราณ ถูกกฎบ้าง ไม่ถูกกฎ
บ้าง..... สำนักทรงต่าง ๆ ...

ทุกที่ทุกแห่ง.....จะมีคนไข้ คนอาพาธ ทางกาย
ทางประสาท ทางจิต นับว่าทุกคนมีใจเป็นกุศล เสียสละ
เงินทอง ที่หาได้ด้วยหยาดเหงื่อแรงงาน ให้หมอตตาม
สถานที่จัดรักษาได้มีงานทำ ได้มีเงินใช้ อยู่อย่างเป็นสุข....

คนไข้ คนอาพาธ ถือเป็นผลที่เกิดมาจากเหตุ
กว้าง ๆ ถึง ๒๔ เหตุ

ย่อ ๆ ให้สั้น ๆ ก็คือ กรรม-จิต-อุตุดินฟ้า-
อากาศ-อาชีพ-ถิ่นที่อยู่อาศัย-บุคคล-อาหาร-สิ่งแวดล้อม
-ธรรมะที่ใช้ดำเนินชีวิตถูกบ้าง ผิดบ้าง ฯลฯ (กรรม-จิต-
อุตุ-อาหาร)

ทุกอย่างที่กล่าวมานี้ ไม่ใช่มาจากดวงดาวทั้งหมด แต่ก็ไม่ปฏิเสธว่าไม่เกี่ยวกับดวงดาวทั้งหมด พระพุทธองค์ จะให้ถือกรรมดี-กรรมชั่ว เป็นหลักมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ

เคราะห์-ดวงตก เกิดจากภายนอกตัวเรา ที่เกิด จากภายในตัวเราเอง หรือสิ่งที่ตัวเองทำเอาไว้ในอดีตชาติ ก่อนบ้าง อดีตชาตินี้บ้าง ปัจจุบันขณะนี้บ้าง

ยกตัวอย่าง การเปลี่ยนแปลงอิริยาบถไม่สม่ำเสมอ การอยู่ในห้องแอร์นาน ๆ เหงื่อไม่ออก - การสูดอากาศ เป็นพิษเข้าไป - การทำงานมาก พักผ่อนน้อย - ยาเสพติด ทุกชนิด - อาหารที่รับประทานเข้าไปโดยมากจะมีพิษ เวลา สตรีมี...เดือนละครึ่งชอบทานของเย็น ของดอง หน่อไม้ ไม่รู้จักฝึกจิตให้ทำบุญ ๑๐ ประการ ที่กล่าวมานี้ เป็นเหตุ ให้ป่วยไข้ ดวงตก มีเคราะห์ มีบาป เงินของเราอยู่ดี ๆ ก็ต้องย้ายไปหากระเป๋าคคนอื่น...

แล้วอย่างนี้จะสะเดาะเคราะห์อย่างไร ทำให้หาย สบายดี ใจดี ไม่ต้องเสียเงินมาก ไม่ต้องเสียเวลามาก ไม่ต้องรดน้ำมนต์ ๑๐๐ วัด ถึงรดเป็นโอง ลงแช่ในโอง น้ำมนต์เป็น ๑๐๐ ปี ต่อดวงอย่างไร เสริมสิริมงคล อย่างไร ก็ไม่มีทางหาย ก็อาจจะสบายใจชั่วคราว เพราะมันยังแพง

ไม่ถูก แก่ไม่ถูกถึงต้นเหตุ

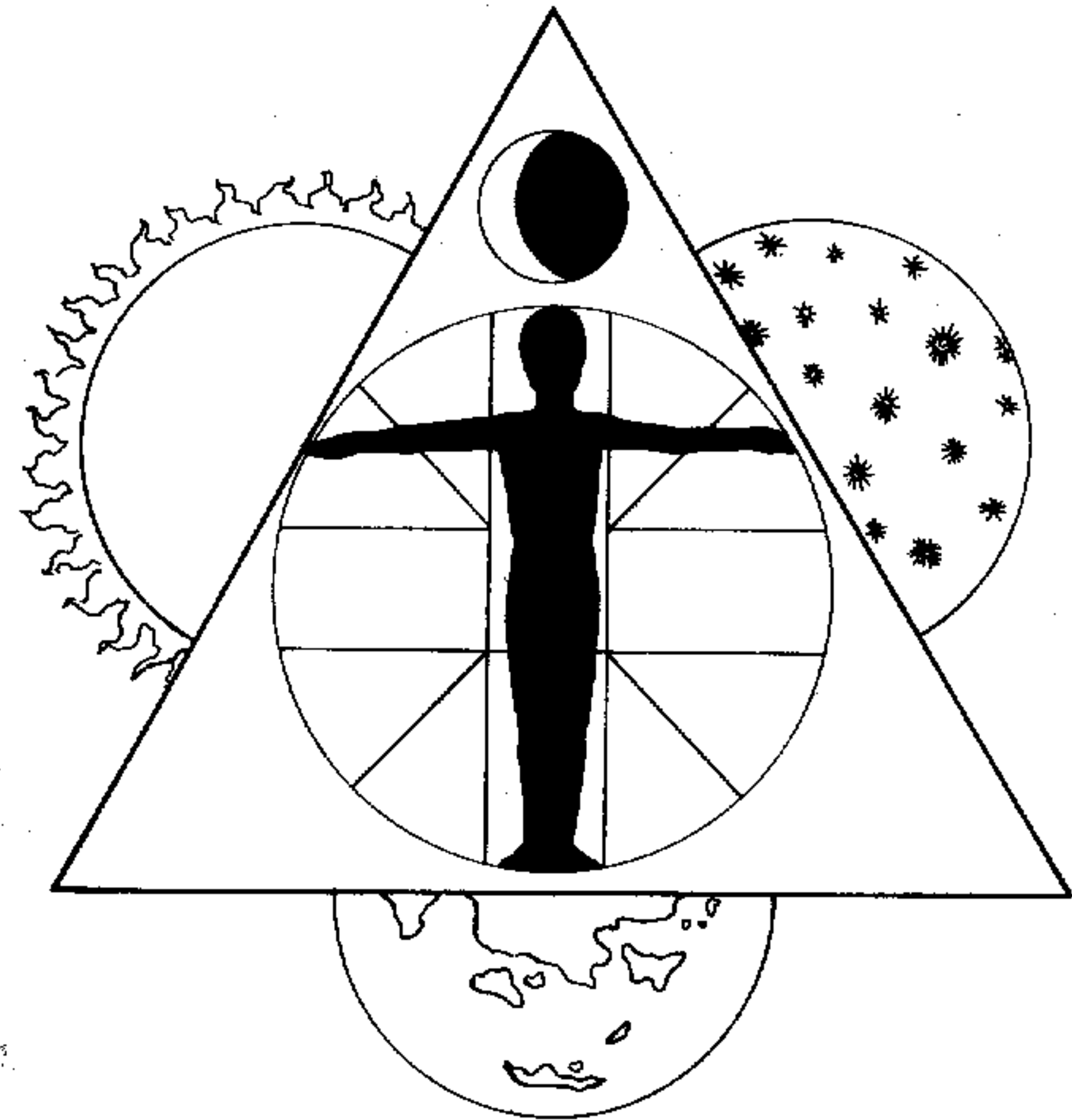
ถ้าบวชศึกษาธรรมะ-ปฏิบัติธรรมะ ให้เข้าใจว่า ทำบุญ ๑๐ ประการทำอย่างไร คิดว่ามีทางจะดวงดี บาป กรรม เคราะห์ต่าง ๆ จะคลายลงได้มาก หรือตามไม่ทัน ดาวร้ายดาวเคราะห์ก็จะโคจรหนีจากเราไป.....

ขอเจริญพร

พระป. ญาณโสภโณ

สารบัญ

ดวงตก-ดวงดี	๑
สิงโห สวัสดิ์สอนพงษ์	
ทำบุญ ป้องกันบาป แก้ดวง	๑๕
พระป. ญาณโสภโณ	
วิธีสร้างโชคหรือดวง	๑๙
ทัศนชัย บัณฑิตกุล	
ดาราศาสตร์กับโหราศาสตร์	๖๑
ไพเราะ นันทพิพัฒน์	

ดวงตก

โดย สิงโห สวัสดิ์สอนพงษ์

ภิกษุภาพอบหิวสิ่งของพระรุงพระรังขึ้นมabenบุญ
มีทั้งปิ่นโตอาหารสำหรับมือเพล กระป๋องใส่เครื่อง
สังฆทาน และดอกบัวกำใหญ่ กลายเป็นแขกคนแรกที่มา
เยือนหลวงตาต้อนรับเช้าวันหยุดในเทศกาลเข้าพรรษา
ที่ว่ากันว่า ฝนฟ้าปีนี้ตกหนักกว่าที่คาดคิด ตกคิด ๆ มา
ตั้งแต่ต้นเดือนหกตกมาถึงกลางเดือนแปดแล้ว ก็ยัง
ไม่มีทีท่าว่าจะสร้างชา ข้าวคราวน้ำท่วมจากถิ่นเหนือ
ตั้งแต่พิจิตร พินธุโลก นครสวรรค์ เริ่มแผ่ปกคลุมมา
จนกระทั่งถึงสิงห์บุรี อ่างทอง อีกไม่กี่วันก็คงจะถึงคิว
ของคนเมืองหลวงเข้าจนได้

“แม่เจ้าไว้ย...ย...” หลวงตาออกอาการอุทานเสียงลั่นกึกก้องที่สายตาเหลือบแลไปเห็นภคสุภาณัตตาเล่นเอาเจ้าแผนกับเจ้าโก๋สองลูกศิษย์จอมซนที่นั่งค่อยอุปัฏฐากอยู่ใกล้ ๆ ตกใจตื่น หันมองหน้ากันเล็กน้อยเป็นผิเข้า แต่เมื่อมองตามสายตาหลวงตาไป มันทั้งสองจึงยิ้มแก้มปริออกมาได้ เร็วเท่าความคิดพลันที่มันรู้ว่าแขกผู้มาเยือนเป็นใคร ทั้งเจ้าแผนและเจ้าโก๋ต่างก็กุกกักลุกขึ้นไปรับสิ่งของช่วยหอบหิ้วมาวางไว้ใกล้ ๆ กับสถานที่ที่มันเคยทำ บรรจงยกขวดน้ำที่เพิ่งจะได้รับมาเมื่อเข้าออกมาวางเป็นการต้อนรับปฏิสันถารในเบื้องต้น จนใครต่อใครที่มาเยือนหลวงตามักจะถามหาทั้งคู่ออยู่เสมอ บ้างก็พร่ำกล่าวเชยชมในความน่ารักของมัน จนหลวงตาต้องปราชัย ๗ ไว้ก็มี

“สมอะไรพัดมาแต่เช้าเชียว วันนี้...” หลวงตาเอ่ยทักทายแขกผู้มาเยือนทั้ง ๆ ที่นาฬิกาเรือนเก่าเก็บซึ่งเขวนอยู่ข้างฝาได้บอกเวลา ๑๐ โมง ๒๘ นาทีเข้าไปแล้ว

“คิดถึงหลวงตาค่ะ...” คำตอบของภคสุภาเล่นเอาเจ้าสองลิงทะโมนหันหน้าเข้าข้างฝาหัวเราะใส่กันคึกคัก ๆ ด้วยความขบขัน โดยมีคำหนึ่งว่าจะเป็นที่ชวนข้องหมองใจของใครหรือไม่

“คิดถึงกู...” หลวงตาทวนคำเสียงดังฟังชัด พร้อมกับทิ่มหัวแม่โป้งเข้าที่กลางหน้าอกของตัวเองอย่างจัง เป็นเครื่องยืนยันความเป็นกูอย่างหน้าตาเฉย “...ฮือฮือ...นับวันข้าจะถูกโรคเบาหวานคุกคามหนักขึ้นทุกที ตื่นเช้ามาก็อึดน้ำตาลตั้งแต่เช้าเชียว น้ำตาลธรรมดาที่ยังพอทำเนา นี่เล่นน้ำตาลเชื่อมอีกต่างหาก”

“ก้อ...คิดถึงจริง ๆ นี่คะ...”

“แหม...ช่างดีจริง ๆ อุตส่าห์มีเวลาคิดถึงพระคิดถึงสงฆ์อยู่บ้าง เห็นเงียบหายไปนาน นึกว่าจะหาทางเดินเข้าวัดไม่ถูกเสียอีก ตกถึงยุคโลกาภิวัตน์นี้ โลกมันชักจะชอบกลขึ้นทุกวัน เขาบอกว่ามันเจริญขึ้น แต่ที่ฉิบหายมากขึ้น หนอย...กลับบอกว่าทันสมัยบ้านนาป่าเขาเดี๋ยวนี้เขาก็เจริญไล่กันไปหมดแล้ว เจริญไปถึงไหน ก็ตามไปทำลายกันถึงนั้น มีป่าป่าก็หมด แม่น้ำลำธารก็ทำท่าว่าสุดท้ายจะทนทานต่อความเกินพอดีของคนเอาดีดื้อ ๆ ทรัพยากรธรรมชาติถูกผู้คนรุมพร้าผลาญนับวันแต่จะร่อยหรอ อีกหน่อยก็คงจะแทบหาทำยาไม่ได้ ใครไม่เอาอย่างบ้างก็หาว่าเช่ คนดี ๆ ก็เริ่มจะสูญพันธุ์ไปที่ละนิด เผลอ ๆ คนดีอาจจะหลงเหลืออยู่เพียงในนิทานโบราณเก่า ๆ เท่านั้นแหละ ยิ่งเรื่องวัดวา-

อารามด้วยแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นใหญ่อยากมีความสุขอยากไปสวรรค์
อยากสารพัดอยาก แต่ไม่อยากอยู่อย่างเดียวคือไม่อยาก
ศึกษาทำความเข้าใจธรรมะ กลุ่มขึ้นมามันจะกระโดดตึก
กระโดดสะพานตายทำเดียว ไม่อายหมูหมาเปิดโก๋เอาเสียเลย”

“ตายก็ดีซิคะหลวงตา...จะได้หมดกรรมหมดเวร
เสียที...” ภัคสุภาแย้งความคิดของหลวงตาอย่างเข้าข้าง
คนที่มีปัญหาสุขหัวกรกหัวใจจนเลือกเอายอดตึกและโค้ง
สะพานเป็นทางออก

“คุณนายรู้ได้อย่างไรว่าหมดกรรม หมดเวร”
หลวงตาให้เกียรติเรียกภัคสุภา ด้วยสรรพนามที่สูงเป็น
พิเศษอันเนื่องมาจากเลขดังงวดส่งท้ายเดือนหกที่ผ่าน
มา ซึ่งภัคสุภาทุ่มสุดตัวหวังจะมีเงินถึงกับเขาบ้าง แล้วผล
ก็คือต้องถูกหลวงตาเก็บมาเป็นอาวุธลับหยอกล้ออยู่เป็น
ประจำเพราะถูกเจ้ามือกินรวบไม่มีเหลือหลอ วิมานในฝัน
หลายราพณาสूरในชั่วพริบตา

“ก้อ...หลวงตาเป็นคนตนเองไม่ใช่หรือคะ...
งานศพคุณยายเนี่ย ทองวิเศษ ที่มีอายุยืนถึง ๕๑ ปี เพิ่ง
จะเผาไปเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง”

หลวงตานั่งนึกลำดับภาพคุณยายเนี่ย ทองวิเศษ
อุปาสิกาเก่าแก่ประจำวัดทุ่งเตยที่เสียชีวิตลงเพราะความ

ชรา ตลอดชีวิตของคุณยายเนี่ยเท่าที่หลวงตาเคยเห็นมา
คุณยายได้สร้างสมคุณงามความดีเป็นบุญเป็นกุศลอยู่เป็น
นิจกาล คุณยายได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัดทุ่งเตยในช่วง
หลายทศวรรษที่ผ่านมา อัยยาคัยนุ่มนวลโอบอ้อมอารีไม่ชี้
อิจจาทาร้อนและที่สำคัญไม่นินทาว่าร้ายคนอื่น คุณยายจึง
มักจะสดชื่นแจ่มใสอยู่เป็นประจำ ผู้คนแถบวัดทุ่งเตยเลย
ไปถึงวัดคลองเพิง หัวถนนเนินมะปรางและด้านกระแต
ต่างก็รักเคารพคุณยาย แม้กระทั่งพระสงฆ์องค์เจ้าสามเณรก็
ยังพากันแอบรักคุณยายตั้งแต่หัวแถวกระทั่งปลายแถว
งานบุญทอดกฐินทอดผ้าป่าของแต่ละวัดในละแวกนี้ มักได้
เห็นคุณยายไปร่วมกองบุญจนชินตา

“คุณยายเนี่ยเกสรสร้างบุญสร้างกุศลมามาก เฉพาะ
เรื่องทานนี้นับแทบไม่ไหว การรักษาศีลก็ไม่เคยว่างเว้น
กลายเป็นแบบอย่างของคนทั่ว ๆ ไปได้ดี ยิ่งเรื่องของ
ภาวนาด้วยแล้ว คุณยายยังทำได้แจ่มแจ๋วอย่าบอกใคร
เชียว สวดมนต์ก็เก่ง นี่ขนาดว่าแกไม่รู้หนังสือด้วยนะ คิด
แล้วหลวงตาก็อดปลงธรรมสังเวชไม่ได้ นี่ก็เสียดายไม่หาย
อายุเก้าสิบกว่าแล้วนี่ เหมือนกับเกวียนเล่มเก่าชำรุดทรุด
โทรมเกินจะซ่อมแซมเอาไว้ได้ แม้จะตายก็ตายตาหลับ ไม่มี
เครื่องถ่วงเครื่องกังวลใจ เพราะแกมีสรวงที่พึ่งอัน

ประเสริฐเป็นเครื่องกำจัดภัยของตนเองไว้อย่างครบครันแล้ว

ส่วนพวกที่กระโดดตึกกระโดดสะพานนั้นเป็นพวกที่มีปัญหาเกี่ยวกับหัวใจรั่วทั้งนั้น มีปัญหามากก็รู้มากกินไม่ได้นอนไม่หลับ กระสับกระส่าย ไม่ได้คิดพยายามทำความเข้าใจธรรมชาติของคนที่อยู่ในโลก ซึ่งจำเป็นจะต้องได้พบกับสิ่งที่ถูกใจบ้างไม่ถูกใจบ้าง เรื่องของความกลุ้มใจว่าจะกลุ้มเฉพาะเราคนเดียวเสียเมื่อไร จากซีกโลกด้านนี้ถึงซีกโลกด้านโน้นต่างก็มีคนกลุ้มอกกลุ้มใจด้วยกันทั้งนั้นแหละ พวกที่ฉลาดหน่อยก็หาทางออกได้ดี พวกที่นั่งทับความฉลาดของตนเองไว้ก็มักจะมองเห็นอะไรเป็นปิดตันไปหมด มีหน้าซ้ำทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันหนักก็ยังบ้าตะบี้ตะบันแบกหนักเอาไว้อย่างนั้น ไม่ยอมโยนทิ้งบ้างเลย พวกกระโดดตึกกระโดดสะพานต่อให้กระโดดจนตึกพังสะพานผุก็ไม่หมดกรรมหมดเวร เพราะการกระทำอย่างนั้นไม่ใช่หนทางแห่งความสงบระงับ พวกที่สามารถโยนความกลุ้มทิ้งออกจากใจได้ต่างหากจึงจะเรียกว่าหมดกรรมหมดเวร...” หลวงตาร่ายยาวตามประธานักเทศน์ผู้หลงใหลในลีลาแห่งที่มนิกายมหาวรรค

“หลวงตาขอบคิดอะไรง่าย ๆ แบบพระ มองเห็นอะไรแก้ไขได้ไปหมด ลองเจอแซมบี้ก็ต้องเรียกว่าต่อย

แหวกการ์ดเข้าไปถูกกระโดงคางอย่างถนัดถนี้ มองเห็นดาวลอยฟ่องเต็มท้องฟ้าไปหมด

“แบบพระนี่มันดีแล้ว... พวกที่ถูกกิเลสปั่นจนหัวหมุนคว้างปานลูกช้างอยู่ในโลกนี้ล้มลุกคลุกคลานจนฝุ่นฟุ้ง มองไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นอะไรนั้น ก็เพราะคิดอวดฉลาดนึกว่ากิเลสมันจะยอมก้มหัวให้ง่าย ๆ รู้ตัวอีกทีก็โน้นแหละ... ยอดตึกหรือไม่ก็เสาสะพาน พระพุทธเจ้านี้ พระองค์สอนไว้อ่านแต่ดี ๆ พระองค์สอนแต่เรื่องทุกข์ เพื่อชี้ให้เห็นว่าชีวิตของคนเรากับความทุกข์มันเกิดมาพร้อมกันอยู่แล้ว จงควบคุมความทุกข์ของตนเองไว้ให้ดีเถิด

ความกลัดกลุ้มของมนุษย์มีสาเหตุมาจากปัจจัยพื้นฐาน ๒ ทาง คือ คนอื่น กับ ตัวเรา เราไม่อาจจะปรับคนอื่นให้เป็นดังใจเราได้หมด และคงไม่มีใครทำให้ถูกใจเราได้ตลอดเวลา เมื่อปรับปรุงที่คนอื่นไม่ได้ก็น่าจะหันมาปรับปรุงจิตใจของเราเอง หัดเรียนรู้ใจของตนเองบ้าง น่าจะดีกว่าคอยวุ่นวายอยากรู้แต่ใจของคนอื่น นึกถึงธรรมะอะไรไม่ทันก็เอาข้อที่มันง่าย ๆ “ยินดีในสิ่งที่ตนได้ พอใจในสิ่งที่ตนมี” เพียงแค่นี้ก็แก้ปัญหาได้ครึ่งก่อนโลกแล้ว

ที่เราได้ยินข่าวคนชอบทำอะไรแปลก ๆ ล้วนแล้วแต่มีสาเหตุมาจากการลืมปรับใจตนเองทั้งนั้น เครื่องปรับ

อากาศนี้ปรับเอาปรับเอา รุ่งใหม่รุ่งนวลเป็นอย่างไรมีชื่อมาใช้
หมด แต่ไม่ยอมปรับระดับใจของตนให้ก้าวสู่จุดพอดีสักที
รู้ตัวว่ากลุ่มใจแทนที่จะปึงปลาประชิดแมว จึงต้องกลุ่มหนัก
ไม่มีเวลาเทคานเพิ่มความแข็งแกร่งให้ฐานใจเอาเสียเลย
คิด ๆ ก็น่าสงสาร ว่าแต่คุณนายเถอะ ระวังอย่าไปร้อง
เรียกหา สะพานัง สะระนัง ถังจามิ ก็แล้วกัน...” หลวงตา
ผูกประโยคบาลีแถมท้ายตามแบบฉบับของนักเรียนบาลี
รุ่นเก่าที่เคยสอบตกเพียงประโยค ป.ธ.๓ ประโยคเดียว
เท่านั้น แล้วก็เลิกลาไปในที่สุด จนเป็นเหตุให้ไม่มีสิทธิ์ที่จะ
ตกในประโยคที่เหลือ สร้างเครดิตให้กับตนเองว่าสอบตก
เพียงประโยค ๓ ประโยคเดียวตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

“หลวงตาเชื่อเรื่องดวงไหมคะ...”

“ดวง...ดวงไหนกันว้าย...”

“ก้อ ดวงชะตาราศีของคนเราไงคะ หมอดูเขาหัก
ว่าปีนี้ดวงของหนูไม่ดี จะมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ อาจจะ
ต้องเสียของรัก หนูก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรหรอก แต่เพื่อนเขา
บอกว่าหมอดูคนนี้ทายแม่นนะคะ หนูก็เลยอยากจะทำบุญ
ถวายสังฆทานสะเดาะเคราะห์เผื่อว่าดวงของหนูจะดีขึ้นบ้าง”

“อ้อ...นี่กว่าเรื่องอะไรที่แท้ก็เรื่องตามไปเสาะหาเรื่อง
นี้เอง มิน่าถึงได้หอบหิ้วอุปกรณ์ซ่อมดวงมาชะพะรุงพะรัง

เชียว นี่เขาเรียกว่ามาพร้อมกับดวงหรือดวงสั่งให้มา เรื่อง
เชื่อหรือไม่เชื่อนี้ ช่างมันเถอะหา อย่ามาลองหยั่งเชิงพระ
หลวงตาซะให้เมื่อยเลย เพราะตั้งแต่บวชมาหลวงตาดูหมอดู
มานานักต่อนักแล้ว มีทั้งไปขอให้เขาช่วยดูให้และมีทั้งหมดดู
เขาขอโอกาสทดลองวิชา มีทั้งแบบลากกราฟ เสี่ยงทายไฟ
ดูลายมือ เขาทายว่าอย่างไร ก็ลืมไปซะหมดแล้ว หรือว่า
ดวงหลวงตามันไม่ค่อยชอบจำก็ไม่รู้

เกี่ยวกับเรื่องดวงนี้มีทั้งคนที่เชื่อกับไม่เชื่อ คนที่
เป็นไปตามดวงก็มี ที่แย้งข้อกับดวงก็มี และพวกที่มัวแต่
คอยให้ชีวิตเป็นไปตามดวงก็มี ดวงชะตาของคนจะเป็นไป
อย่างไร หมอดูที่รำเรียนมาเขาก็ว่าไปตามตำราของเขา
หลวงตาค่อนข้างจะแน่ใจว่า ชีวิตของคนเรามีขึ้นมีลง มีได้
มีเสีย มีคนรักมีคนชัง ชีวิตของคนเราย่อมจะมีทั้งสุขและ
ทุกข์คละเคล้ากันไป มีได้มาและเสียไป มีคนยกย่องชมเชย
มีคนนิทาว่าร้ายสลับเปลี่ยนกันไปเป็นธรรมดาของโลกธรรม
ยามรักเขาก็ชม ไม่ถูกอารมณ์เขาก็ด่า นับเป็นเรื่องปกติของ
ชีวิตมนุษย์เรื่องเดือดเนื้อร้อนใจนี้มีด้วยกันทุกคน อย่าว่า
แต่คนยากจนเข็ญใจเลย มหาเศรษฐีร้อยล้านพันล้านก็
แบกทุกข์อยู่ย่ำแย่เหมือนกัน ดวงมันพุ่งไปคนละแบบและ
มันก็ตกไปคนละที่ สำคัญแต่ว่าพอดวงตกแล้วใจเรามัน

ตกตามไปด้วยหรือเปล่า? หากว่าดวงตกลงมาจนทับใจ
ตนเองแทบกระดิกกระเดี้ยไม่ไหว อ่อนเปลี้ยเพลียแรงไป
หมด อย่างนี้ก็น่าห่วง

บางคนพอหมดอายุว่าดวงไม่ดี ก็เล่นเอากินไม่
ได้นอนไม่หลับเป็นทุกข์เป็นกังวลล่วงหน้าไปหมด นึกถึง
แต่เรื่องร้าย ๆ กลายเป็นคนผวาดวงตัวเองอยู่ทุกวันเวลา
มันยังไม่เกิดไม่มี ก็คอยเป็นห่วงว่ามันจะมีเมื่อไร ถ้ามัน
เกิดมีเป็นขึ้นมาจริง ๆ ก็ทุกข์ทับเท่าทวีคูณ ป่วยการที่จะ
คิดเอากรรมะลักข์มาเป็นยาสมานใจ เพราะมันแต่ไปเสีย
เวลาคอยจ้องจะดูวินาทีแห่งดวงตก ตัวอย่างของคนเดือด
เนื้อร้อนใจ หรือตัวอย่างคนที่ต้องสูญเสียสิ่งอันเป็นที่รัก
ในโลกนี้มีอยู่ทุกตารางนิ้วก็ว่าได้ แล้วเราจะหลบไปไหนพ้น
ถึงอย่างไรมันก็ต้องเจอเข้าสักวันแหละน่า...

ภักสุภา นั่งฟังดวงกตาของหลวงตาอย่างใจจดใจ
จ่อ ตัดสินใจไม่ถูกว่าตอนนี้เธอเชื่อดวงหรือเชื่ออะไร แต่ที่
แน่ ๆ เธอเชื่อทันทีว่า หลังจากที่มีหมดอายุทำนายทายทัก
เช่นนั้นยังไม่ทันที่ดวงจะตกใจเธอก็ซิงตกลงไป

บ้ายโม่งคล้อยไปทำสัปสามนาที ภักสุภากราบลา
หลวงตาด้วยความรู้สึกอันเบิกบาน เธอได้มาทำบุญสะเดาะ
เคราะห์สมความตั้งใจและได้อานิสงส์แห่งบุญประคองใจ

อย่างทันการณ รู้สึกเบาสบายเหมือนยกภูเขาทั้งลูกออกไป
จากหัวอก เมฆฝนต้นพรรษายังตั้งเค้าทำท่าว่าจะตกก่อน
ตะวันจะชิงพลบเสียให้ได้ ซึ่งก็ไม่น่าเหมือนกันว่าออก
พรรษาปีนี้ วัดทุ่งเตยของหลวงตาจะดวงดีรอดพ้นจาก
ภาวะน้ำท่วมหรือเปล่า เพราะหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา น้ำจาก
คลองหัวลิงข้างวัดมักจะเอ่อนองจนล้นฝั่งท่วมลานวัดทุ่งเตย
อยู่แทบจะเป็นประจำ จนชาวบ้านแถบนี้คุ้นเคยกับภาพ
เหตุการณ์ดังกล่าวจนเคยชิน แม้จะสร้างความยุ่งยากอยู่
บ้าง แต่สำหรับเด็ก ๆ แถบวัดทุ่งเตยต่างก็รอคอยฤดู
น้ำหลากด้วยใจจดจ่อ เพราะมันเป็นฤดูที่พวกเขาจะได้
กระโดดน้ำให้หายอยาก

“หลวงตา...หลวงตา...หลวงตาครับ...” เสียงเจ้า
สองคู่หูลูกศิษย์กันยามของหลวงตา แหกปากตะโกนลั่นมา
จากข้างล่างไล่เลี่ยกับเวลาที่ภักสุภาเดินลงบันไดไปกระซอก
วิญญานจนหลวงตาต้องตั้งหูฟัง

“อะไรกันเล่าพ่อคุณ ตะโกนชะลั่นวัดเชียว...”

“หมดแล้วครับ...หมด...ไอ้หมี...หมด...หมดเลย...”

เจ้าแผนรายงานตะกุกตะกักฟังไม่ได้ศัพท์ว่าอะไรเป็นอะไร
หลวงตาไอ้หมีนอนแทะรองเท้าข้างหนึ่งอย่างมันอารมณ์
ไม่ห่วงใครจะไปใครจะมา ไม่ได้เดือดร้อนต่อข้อกล่าวหาของ

เจ้าแผนแม่แต่น้อย โกล้ ๆ กับเจ้าแผนและเจ้าโก้ ภัคสุภา ยืนเท้าเปล่าหันรีหันขวางถือครองเท้าข้างที่เหลือเก้ ๆ กัง ๆ สีน้าท่าทางไม่สู้จะสดชื่นนัก

“อ้าว...” ในชั่วโมงเร่งด่วนเช่นนี้ หลวงตาได้แต่เพียงอุทานสั้น ๆ

ยังไม่ทันอะไรจะเป็นอะไร เสียงต๊อบ...เห็งก... พร้อมกับสองขาหน้าตะกายตะเกียก สองขาหลังยันเข้าที่ ตูดโองแดง ไม่ต้องตั้งเกียร์ให้เสียเวลา ไอ้หมึกกระโจนหนี ไม่กวาดก้านมะพร้าวของเจ้าโก้อย่างไม่คิดชีวิต ทิ้งไว้เพียง รองเท้าคู่งามที่ขาดรุ่งริ่งอยู่ข้างโองแดง เร็วเท่าความคิดเจ้าโก้ชุดไม้กวาดก้านมะพร้าว ไหลหลังไปติด ๆ ดีแต่ว่ามันไปชนเข้ากับกอดันเข็มเสียก่อน ไม่เช่นนั้นไอ้หมึกจะต้องได้รองเสียงหลงอีกยกแน่

“เป็นอะไรเล่าคุณนาย...” หลวงตาเอ่ยถามขึ้น เมื่อมองไปที่ภัคสุภาเห็นเธอยืนถือครองเท้าข้างเดียว มือขวาป้องอยู่ที่หน้าอกตนเอง หอดสายตาเลื้อยมองไปที่รองเท้าอีกข้างหนึ่ง ซึ่งมาบัดนี้มันได้กลายเป็นศพรองเท้าไปเสียแล้ว

“กำลังดูใจอยู่ค่ะ กลัวดวงจะตกลงมาหับอย่าง หลวงตาว่า...” คำพูดของภัคสุภาแม้หลวงตาจะยังไม่ค่อย

ปักใจเชื่อนัก แต่ก็ขึ้นชมอยู่ไม่น้อย วันนี้ถือว่าเป็นวัน ประชันดวงสำหรับภัคสุภาถือว่าเป็นดวงเสียรองเท้า และยังมี ดวงธรรมะเพิ่มเข้ามาอีก ส่วนไอ้หมึกดวงมันดีประมาณสอง ชั่วโมงได้นอนแหะรองเท้าคู่งามราคาแพง นับว่าเป็นความสุข นาน ๆ ครั้งที่มีมันจะมีโอกาสได้รับ แต่ดวงก็มาตกเอา ตอนท้าย ต้องวิ่งหนีตายหัวซุกหัวซุน เจ็บนี้คงต้องจดจำ ไปอีกนาน

ภัคสุภาหิ้วรองเท้าที่เหลืออยู่ข้างเดียวเดินจากไป ปล่อยให้ดวงวันนี้ตกหล่นเป็นไปตามทางของดวงบริเวณ รอบ ๆ ภูมิหลวงตาไม่ปรากฏแม้เงาของไอ้หมึก มันคงแอบ ไปหลบมุมอยู่แถบข้างศาลาสวดศพ เพราะที่ตรงนั้นพวกพ้อง ของมันมีอยู่เยอะ เจ้าโก้กับเจ้าแผนใช้เวลาว่างวิ่งหยอกล้อ กันอยู่ใต้ต้นทุกวางอย่างเพลินอารมณ์ตามประสาเด็ก หลวงตายันกายลุกไปยืนเกาะลูกกรงไม้รอบระเบียงภูมิหลัง เก่าแก่ที่ได้อาศัยอยู่ร่วมกันมานานปี แว่วเสียงเจ้าสิงหะโมน สองตัวท่องปรัชญาทวนบาทามาแต่ไกล

“ยามดวงดีชายขี้อย่างรวย

ยามดวงชวยชายทองยังแจ้ง”

(จากวารสาร พุทธจักร ราว พ.ศ.๓๘ หรือ ๓๙)

ทำบุญ ป้องกันบาป แก้วดวง

โดย พระป. ญาณโสภโณ

การกระทำทางกาย - วาจา - ใจ เป็นเครื่องวัดเครื่องดูหลักของพระพุทธศาสนา อยากรู้ว่าอนาคตเราจะเป็นอย่างไร ก็ดูการกระทำปัจจุบัน อยากรู้อดีตเราเป็นมาอย่างไร ก็คิดเดาเอาว่าเราเคยทำอะไรมา

วิธีทำบาป ๑๐ ก็คือ ฆ่าสัตว์ - ลักทรัพย์ - ประพฤติผิดในกาม - พุดเท็จ - พุดหยาบ (ด่า) - พุดส่อเสียดให้เขาแตกจากกัน - พุดเพ้อเจ้อไร้สาระ ไม่มีประโยชน์ - อยากได้คนได้ของ ๆ ผู้อื่นโดยไม่ชอบธรรม - พยาบาทปองร้ายผู้อื่นให้เขาเสียทรัพย์ - เสียอวัยวะ - เสียชีวิต - เห็นผิดว่าทำดี ไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว

วิธีทำบุญ ๑๐ ก็มีการให้ทาน - รักษาศีล (หรือ
ตรงกันข้ามกับวิธีทำบาป) เจริญภาวนา - อ่อนน้อมการวะ
ผู้มีคุณวุฒิความดีเหนือกว่าตน - ช่วยเหลือบุคคลอื่นและ
สถานที่ต่าง ๆ ด้วยกาย วาจา ใจ - ให้ส่วนบุญผู้อื่น -
อนุโมทนาส่วนบุญที่ผู้อื่นทำ - การฟังธรรมะ อ่านหนังสือ
ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์เกี่ยวกับรายการธรรมะ - หรือไม่ใช่
รายการธรรมะ เป็นวิทยាកาทางโลก แต่มีสติปัญญาคิด
ให้เป็นธรรมะได้ - การแสดงธรรมะชี้แนวทางชีวิตให้ผู้อื่น
ตามความเหมาะสม เห็นถูกต้องว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว.....

ในวิธีทำบาป ๑๐ วิธีทำบุญ ๑๐ พื้นฐานทั่วไปนี้
แต่ละอย่างทำไปแล้ว ย่อมมีผลในปัจจุบัน ปัจจุบันผลวัด
ถึงกรรมในอดีต ปัจจุบันกรรม คาดคะเนรู้ผลในอนาคต
แต่บางคนทำยังไม่ถูก หรือบาปเก่ามาแรงกว่าบุญใหม่ก็ยัง
ไม่ส่งผลชัดเจน และยังมีเหตุอื่น ๆ นอกจากกรรมอีก
๒๓ เหตุ มีเหตุปัจจัยโย เป็นต้น

เฉพาะการทำบุญขอให้ทานนั้น อย่าไปมุ่งแต่ผล
ได้ ขอให้ทำทานให้ถูกต้องคำสอนพระพุทธเจ้า ถูกใจเรา
ถูกใจผู้รับ ไม่ผิดศีล ผิดธรรมใด ๆ

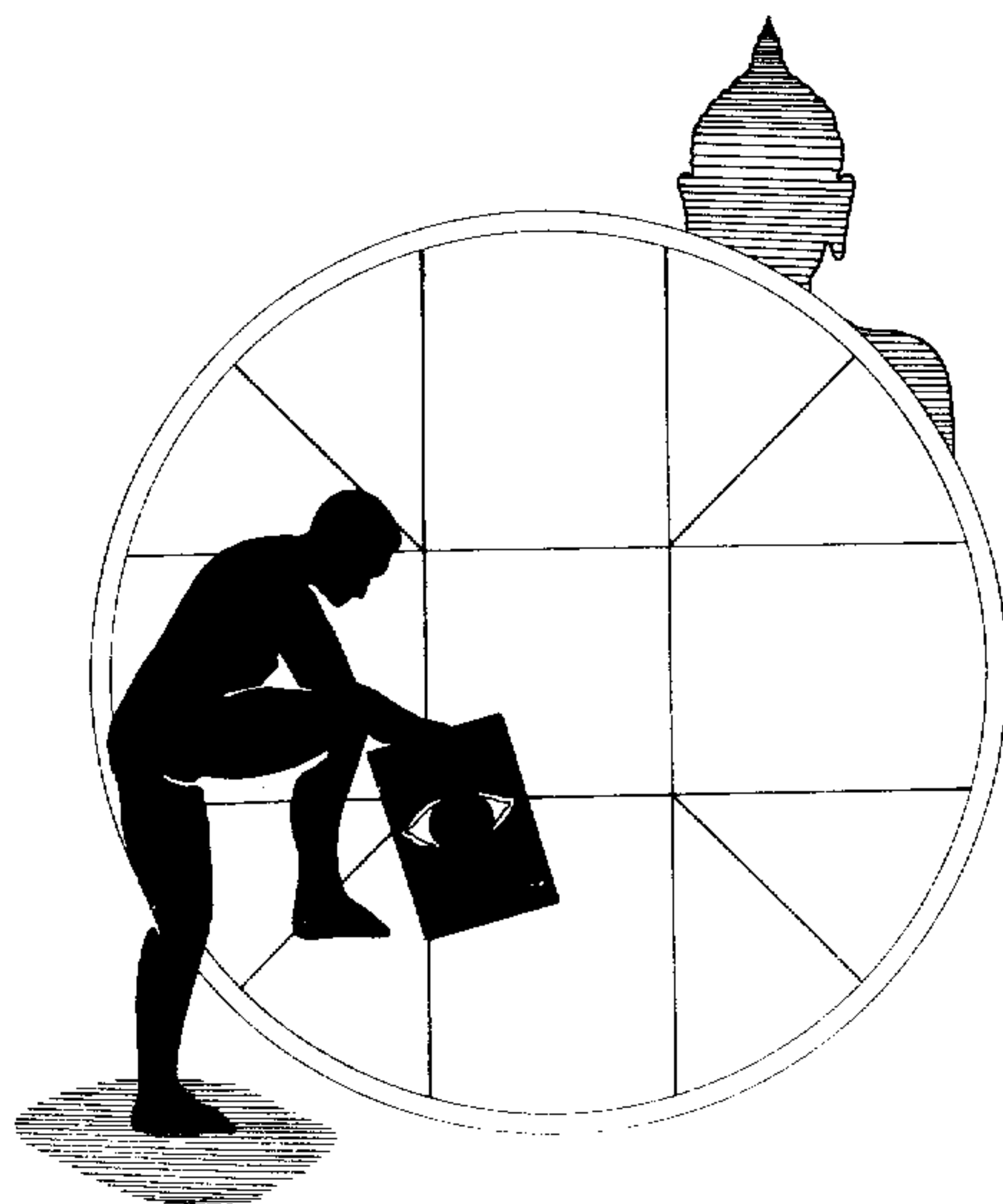
ยกตัวอย่างการบริจาคยา ควรยกถวายขึ้นพนม
มือ ให้นึกถึงคุณพระพุทธ - พระธรรม - พระสงฆ์ ผู้

บริสุทธิ์ สวดอิติปิโส ภควา ฯลฯ ภควาติ ๓ จบ แล้ว
ปรารภว่า...

ขอกุศลแห่งทานนี้ จงดลบันดาลให้ข้าพเจ้า - ผู้รับ
ยาไปใช้ไปรับทาน - เจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้าที่เป็นเหตุ
ให้ป่วยเป็นโรค.....บิดามารดาครูอาจารย์ของข้าพเจ้า -
เทวดาผู้รักษาข้าพเจ้า จงเสื่อมใสในคุณ - พระพุทธ - พระ
ธรรม - พระสงฆ์ ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น มีปัญญา
รู้กฎแห่งกรรมของพระพุทธเจ้า พัฒนาชีวิตให้สูงขึ้น ฟัง
ตนเองได้ สอนตนเองได้ หายทุกข์หายโศก หายโรคหาย
ภัย อายุ - วรรณะ - สุขะ - พละ ฯลฯ ช่วยกัน
สืบต่ออายุพระพุทธศาสนาที่ถูกต้องให้ยาวนานต่อไป ทุกภพ
ทุกชาติ ส่งต่อให้ถึงพระนิพพานเทอญ.

การทำบุญให้ทานทุกชนิด ผลจะไม่เท่ากัน เพราะ
เหตุผลในการทำ คิดไว้ในใจนั้นต่างกัน เราควรดีใจในการ
ทำดี จะดีกว่า ดีกว่ารอรับแต่ผลดี ได้ผลดีมาก็รู้ตัว รีบ
ทำบุญต่อ อย่าประมาท อย่าให้ถอยกลับไปเริ่มศูนย์ใหม่
อีก...

ขอเจริญพร

วิธีสร้างโชคหรือดวง

โดย ทศนัย บัณฑิตกุล

ที่คิดเขียนเรื่องนี้ เพราะมีผู้คนมากมายได้บ่นให้ฟังว่า “โชคหรือดวงไม่ดีเลย” แล้วก็หาวิธีไปสะเดาะเคราะห์ นอกจากเสียเงินทองเพิ่มเข้าไปอีกแล้ว บางครั้งยังทำให้เสียตัวอีก แม้ว่าสถานที่ทำสะเดาะเคราะห์นั้น จะอยู่ในที่ควรปลอดภัยอย่างยิ่งแล้วก็ตาม คือวัดตามที่เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์

การเขียนเรื่องลักษณะนี้ไม่ใช่ของง่าย เพราะอย่างน้อยผู้เขียนเองต้องมีความเชื่อมั่น เรื่องอย่างนี้อย่าไม่สั่นคลอน พร้อมทั้งปฏิบัติจนเห็นผลและที่สำคัญคือเขียนเรื่องอย่างนี้ คนโดยมากมักจะหาว่าเซย์ ถ้าเราบอกว่าเมื่อคืนเราไปเที่ยวแถวพัฒน์พงศ์มา ในวงสนทนาจะพูดถึงถามว่าสนุกไหม? เป็นอย่างไรบ้าง? แต่ถ้าบอกว่า เมื่อ

คืนไปฟังเทศน์มา หรือไปนั่งปฏิบัติธรรมที่ไหนสักแห่ง
วงสนทนาจะไม่สนใจและเพลอ ๆ อาจถูกเรียกว่าเป็นมหา
ไปเสียฉิบ

ที่เป็นเช่นนั้น เพราะโลกมันเป็นอย่างนั้นเอง
ทุกคนต้องการเจอคนดี ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่คนก็อยากได้ลูกดี
ตัวลูกก็อยากได้พ่อแม่ที่ดี สามภรรยาต่างก็อยากให้แต่ละ
ฝ่ายเป็นคนดี หัวหน้าก็อยากให้ลูกน้องดี ตัวลูกน้องก็
อยากได้หัวหน้าดี ฯลฯ แต่โลกก็ลืมไปว่ามีวิชาอะไรบ้างละ
ที่ทำให้คนเป็นคนดี วิชาฟิสิกส์? วิชาเศรษฐศาสตร์? สังคม
หรือวิชาวิทยาศาสตร์แขนงอื่น? วิชาเหล่านั้นล้วนแต่สอน
ออกนอกตัวเราทั้งสิ้น ไม่สามารถทำให้เราเป็นคนดีมี
คุณธรรมและพ้นทุกข์ได้ มีวิชาเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราเป็น
คนดีได้ คือวิชาศีลธรรม ซึ่งรวมไปถึงคำสั่งสอนของศาสนา
ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใดก็ตาม และเมื่อศึกษาวิชาศีลธรรม
และคำสั่งสอนต่าง ๆ แล้ว เราต้องนำไปปฏิบัติให้ได้ด้วย
มิเช่นนั้นแล้วก็ไร้ผล เข้าทำนองคนมี ๓ ประเภท คือ...

เรียนธรรมะ แต่ไม่รู้ธรรมะ

รู้ธรรมะ แต่ไม่มีธรรมะ

มีธรรมะ แต่ไม่สามารถเอาธรรมะมาใช้ให้
เกิดประโยชน์กับตนได้

กล่าวโดยสรุปก็คือ - “ความรู้ต้องคู่กับศีลธรรม”
ถ้าเปรียบวิชาการต่าง ๆ เป็นดินแล้ว ศีลธรรมก็คือ น้ำ
ดินที่ปราศจากน้ำย่อมเป็นฝุ่นคลุ้งขึ้นได้ คนมีวิชาความรู้
แต่ขาดคุณธรรมก็ฟุ้งชานฉันนั้น

ข้อสนับสนุนที่สำคัญข้อหนึ่งที่ว่า ศีลธรรมเป็นเรื่อง
สำคัญ และต้องควบคู่ไปกับการรู้ด้วย ก็คือ เมื่อครั้งที่
ผู้เขียนสอนหนังสืออยู่ที่คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาล
รามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีการรณรงค์เกี่ยวกับ
เรื่องสุขภาพของแผนกโรคหัวใจว่า “หัวใจดีมีสุข” เพราะ
ในขณะนั้น หรือแม้แต่ขณะนี้โรคหัวใจ คือ ฆาตกรอันดับ
ต้น ๆ ที่คร่าชีวิตคนไทยเรารวมอยู่ในกลุ่มอุบัติเหตุและ
โรคมะเร็ง จุดประสงค์ของการรณรงค์ก็คือ ให้ประชาชน
อย่าดื่มเหล้าจัด สูบบุหรี่จัด กินอาหารแต่พอดี และให้
ระวังเรื่องอาหารการกินและหมั่นออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ
ซึ่งหมอเองก็คิดแบบอย่างทางโลกว่า นั่นคือชีวิตจะมีความสุข
ถ้าหัวใจมีสุขภาพดี

สมมติว่า เรานำใครสักคนหนึ่งไปตรวจหัวใจ
เช่นทำ อี.เค.จี. ผลออกมาหัวใจทำงานปกติและดีเยี่ยม
เราคิดหรือว่าชีวิตผู้นั้นจะมีความสุขจริง ถ้าหัวใจของเขา
เต็มไปด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง เห็นใครดีกว่า

ไม่ได้ มีแต่ความอิจฉาริษยา หัวใจที่เต็มไปด้วยการ
กลั่นแกล้งคน ฯลฯ เราต้องไม่ลืมว่าผู้ถูกอิจฉาอันกลับ
แต่ผู้อิจฉาเองจะนอนไม่หลับ คนเราลองนอนไม่หลับ
บ่อย ๆ เข้า นาน ๆ เข้า เจ้าหัวใจที่ว่าดีด้วยการตรวจวัด
นั้น อาจกลับกลายเป็นโรคหัวใจเอาเสียก็ได้ ดังนั้น ถ้าจะ
ให้ถูกต้อง ต้องเขียนใหม่ว่า...

“หัวใจดีมีคุณธรรมนำมาซึ่งความสุข”

ถ้าทำเช่นนี้ได้ ชีวิตจึงจะมีความสุขจริง และเป็น
ความสุขที่สงบเยือกเย็น

คนเราจะดวงดีหรือโชคไม่ดีนั้น มันมีเหตุมา
ทั้งนั้น อยู่ ๆ มันเกิดเองไม่ได้ เพราะเราไม่รู้สาเหตุ ก็บอก
ว่าบังเอิญบ้าง เราเห็นนาย ก. กำลังแทงนาย ข. ตาย เรา
ก็บอกว่า ปาเถื่อน โหดร้าย นาย ข. ดวงช่วย แต่ถ้าเรา
สามารถกรอเทป (ชีวิต) ย้อนหลังได้เหมือนกรอเทปเพลง
แล้ว เราก็จะเห็นภาพเดียวกันว่านาย ข. กำลังแทงนาย ก.
ตายเหมือนกัน ของมันเคยทำกันมา จริงอยู่ ฝ่ายหนึ่งอาจ
เป็นผู้เริ่มต้นก่อนก็ได้ ด้วยเหตุนี้พระพุทธเจ้าท่านจึงตรัส
สอนว่า “เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร” ไม่เช่นนั้นมันก็
ฆ่าล้างโคตรกันไม่จบเหมือนบางจังหวัด พุทธพจน์มีดังนี้
ว่า...

น หิ เวเรน เวรานิ
สมมุนตีธ กุทาจนํ
อเวเรน จ สมมุนติ
เอส ธมฺโม สนนฺตโน

แต่ไหนแต่ไรมาในโลกนี้

เวรย่อมไม่ระงับด้วยการจองเวร

แต่ระงับด้วยการไม่จองเวร

นี้เป็นกฎตายตัว

At any time in this world
Hatred never ceases by hatred
But through non -hatred it ceases
This is an eternal law

(แปลโดย คุณเสฐียรพงษ์ วรรณปก)

หลักคำสอนที่สำคัญยิ่งของพระพุทธศาสนา คือ
กฎแห่งกรรม (การกระทำและผลของการกระทำ) ซึ่งว่าด้วย
“เหตุ” และ “ผล” สร้างเหตุไว้อย่างไร ผลจะออกมาเป็น
เช่นนั้น เราต้องการผลให้เป็นเช่นไร ก็ต้องสร้างเหตุอย่าง
นั้นไว้ เช่น เราต้องการให้มีสุขภาพดี (ตัวผล) เราก็ต้อง
สร้างเหตุที่จะทำให้สุขภาพดี เช่น หมั่นออกกำลังกายอย่าง
สม่ำเสมอ และไม่ทำอะไรที่เป็นเครื่องบั่นทอนสุขภาพ เช่น

ดื่มสุราจัด สุกดิบหรือจัด รับประทานอาหารโดยไม่ระมัดระวัง
หรือถ้าเราต้องการความร่ำรวย หรือเพียงแค่ได้
ชื่อว่าเป็นคนมีเงิน (ตัวผล) เราก็ต้องสร้างเหตุที่จะทำให้มี
เงิน เช่น ขยันทำมาหากิน ไม่เล่นการพนัน หมั่นทำบุญ
ทำทาน ปลูกฝังนิสัยการเก็บเงิน เก็บมารวยมาก เก็บน้อย
รวยน้อย เป็นต้น

ถ้าเราต้องการขับรถโดยไม่ให้เสียกลางทาง (ตัวผล)
เราก็ต้องสร้างเหตุไม่ให้เกิดเสียกลางทาง โดยการนำรถเข้า
ตรวจเช็คตามระยะที่ผู้ผลิตกำหนด เพื่อช่างจะได้ทราบล่วงหน้า
พอสมควรว่าอะไรควรเปลี่ยนควรซ่อม

หรือถ้าเราต้องการเป็นคนแก่ที่มีลูกหลานคอยดูแล
(ตัวผล) ตัวเราเองก็ต้องสร้างเหตุนั้นขึ้นมา คือ ต้องคอย
ดูแลปรนนิบัติคุณพ่อคุณแม่ของเราก่อน เป็นต้น ถ้าเราเอง
ยังไม่สนใจคอยดูแลคุณพ่อคุณแม่ของเราเองเมื่อยามท่าน
ชราแล้ว เราจะไปหวังให้ลูกของเราเองคอยดูแลเมื่อเราแก่
เฒ่าได้อย่างไร?

หรือเราเป็นลูกสะใภ้ ทำไมเราไม่คิดและพยายาม
ทำตัวให้ดี ปฏิบัติต่อแม่ผัวของเราให้ดีไว้ เมื่อเรามีลูกสะใภ้
บ้าง เราก็มักจะได้อะไรที่ดีเหมือนกัน เมื่อเราปฏิบัติต่อ
แม่ผัวของเราดี สามียของเราหากไม่เลวร้ายจนเกินไปก็จะ

ตอบสนองเราดีด้วย เช่นให้ความรักและอาจดีต่อพ่อแม่
ของเราเป็นมุลกลับด้วย เมื่อสามียของเราปฏิบัติตัวดีต่อ
บุพการีของเขา เพราะเราส่งเสริมด้วย เขาก็จะได้ชื่อว่าเป็น
ผู้มีความกตัญญูรู้คุณ เขาก็มีความเจริญ เมื่อสามียเจริญ
ความเจริญก็กลับเข้ามาสู่ครอบครัว ลูก ๆ เราเห็นพ่อแม่
เขาปฏิบัติดีต่อปู่ย่าตายาย เขาก็จะเอาอย่างและปฏิบัติดีต่อ
เราบ้าง นั่นคือเราเองนั่นแหละเป็นผู้ได้รับผลทั้งหมด

*ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๐ วรรคที่ ๔ ซึ่งเป็น
สูตรต้นตปิฎก ว่าด้วย เทวทูตวรรค คือ ว่าด้วยทูตของเทวดา
พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดง การที่เทพชั้นดาวดึงส์ไม่พอใจ
เมื่อทราบว่ามนุษย์ไม่ปฏิบัติดีต่อมารดาบิดา เป็นต้น ไม่
รักษาอุโบสถและพอใจเมื่อทราบว่ามนุษย์ปฏิบัติดี ทรง
แสดงว่าท้าวสักกะ (พระอินทร์) สอนเทพชั้นดาวดึงส์
สรรเสริญการรักษาอุโบสถมีองค์ ๘ ในวันอุโบสถ

พ่อแม่บางคนอยากได้หลานสืบตระกูล (เรียกว่า
ตายแล้วยังหวังนามสกุลตนเองจะหมด) และเพื่อความสุข
ของตนเอง พอลูกชายแต่งงานไม่มีลูกเพราะลูกสะใภ้เป็น

* พระไตรปิฎกฉบับประชาชน โดยคุณสุชีพ ปุญญานุภาพ

หมั้น บางคนก็บังคับให้ลูกชายหย่าขาดจากภรรยา เรียกว่า ทำให้ชีวิตเขาต้องทุกข์ยาก พลัดพรากจากกัน เมื่อสร้างเหตุไว้อย่างนั้น ก็ขอให้ทำตัวทำใจเลยว่าชาติหนึ่งตนเองก็จะพบทำนองเดียวกัน เมื่อรู้เหตุรู้ผลที่จะเกิดเช่นนี้แล้ว ผู้ฉลาดในธรรมะย่อมจะไม่ทำ เพราะไม่มีใครต้องการให้เกิดเช่นนั้นแน่นอน ด้วยเหตุนี้พระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้เป็นพุทธพจน์ว่า...

ผู้ใดปรารถนาสุขเพื่อตน
โดยการก่อทุกข์ให้คนอื่น
ผู้นั้นมักเกี่ยวพันด้วยเวรไม่รู้สิ้น
ไม่มีทางพ้นเวรไปได้

มีเรื่องเล่าในอดีตครั้งพุทธกาลว่า ชายผู้หนึ่งแต่งงานแล้วหลงภรรยา ได้เอาข้าวใส่รางหมูให้พ่อของตน ซึ่งแก่แล้วกิน วันหนึ่งเมื่อลูกชายของตนโตขึ้น เห็นลูกกำลังทำรางหมูเล่น พ่อก็ถามว่าทำไปทำไม? ลูกชายก็ตอบว่า “เตรียมไว้ใส่ข้าวให้พ่อกินตอนแก่”

ถ้าเราต้องการให้บริษัทที่เราทำงานเชื่อถือในตัวเรา มอบความไว้วางใจหรือความเป็นใหญ่ให้ (ตัวผล) เราก็ต้องสร้างเหตุ คือ ขยันทำงาน ไขว่คว้าหาความรู้ มีวินัย

ซื่อสัตย์ สุจริต ให้ความร่วมมือ ถ้ามีวันหยุดที่ตรงกับวันอังคารหรือวันพฤหัสบดี ก็ไม่ถือโอกาสหยุดยาวด้วยการบอกป่วยวันจันทร์หรือวันศุกร์ เป็นต้น

บางท่านสงสัยว่าทำไมบางคนทำน้อยได้ผลมาก บางคนทำมากกลับได้น้อย หรือไม่ก็ขาดทุน หรือได้ผลติดลบเข้าไปอีก อะไรเป็นเหตุให้เป็นอย่างนั้น เรื่องนี้ได้มีผู้สงสัยมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว เรื่องมีดังนี้...

ในอังคุตตรนิกาย หมวดวณิชาสูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑ ท่านพระสารีบุตรได้เคยทูลถามพระพุทธเจ้าว่าอะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่ทำให้บุคคลบางคนในโลกนี้ทำการค้าขายขาดทุน บางคนทำการค้าไม่ได้กำไรตามที่ประสงค์ บางคนทำการค้าได้กำไรตามที่ประสงค์ และบางคนก็ได้กำไรยิ่งกว่าประสงค์

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงเหตุปัจจัยของผลที่ต่างกันเหล่านั้นว่าเป็นเช่นนี้ก็เพราะเหตุว่า ในอดีตชาติบางคนได้ปวารณากับสมณะหรือพราหมณ์ให้บอกปัจจัยที่ประสงค์ แล้วไม่ถวายปัจจัยตามที่ปวารณาไว้ เพราะฉะนั้นเมื่อทำการค้าขายจึงขาดทุน

บางคนก็ปวารณากับสมณะหรือพราหมณ์ให้บอกปัจจัยที่ประสงค์ แต่ถวายปัจจัยที่ปวารณาไว้ไม่เป็นตาม

ประสงค์ (คือ บอกว่าจะให้อย่างหนึ่งแล้วไปให้อีกอย่างหนึ่ง) เพราะฉะนั้นเมื่อทำการค้าขายจึงไม่ได้กำไรตามประสงค์

บางคนก็ปวารณากับสมณะหรือพราหมณ์ให้บอกปัจจัยที่ประสงค์แล้ว ถวายปัจจัยที่ปวารณาไว้ตามที่ประสงค์ เวลาทำการค้าขายก็ยอมได้กำไรตามที่ประสงค์

และบางคนปวารณากับสมณะหรือพราหมณ์ให้บอกปัจจัยที่ประสงค์แล้ว ถวายปัจจัยยิ่งกว่าที่ปวารณาไว้หรือยิ่งกว่าที่ประสงค์ เพราะฉะนั้นเวลาค้าขายจึงได้กำไรยิ่งกว่าที่ประสงค์

จะเห็นว่าแม้แต่เรื่องค้าขายพระองค์ก็ทรงแสดงไว้แล้วจะว่าศึกษารรณะแล้วเป็นเรื่องเซยได้อย่างไร กลับทำให้เราฉลาดในการดำเนินชีวิตมากขึ้น จะเห็นว่า ทั้งหมดนั้นอยู่ที่การไม่รักษาคำพูดนั่นเอง เปรียบเทียบง่าย ๆ สมมติว่าเราบอกกับใครสักคนหนึ่งว่าหากทำงานนี้เสร็จจะให้ปากกาปลอดทอง แต่พอเขาทำเสร็จเรากลับให้ปากกาปลอดเงิน (เทียบกับบวณิซสูตรดังกล่าวก็คือ ปวารณาไว้ อย่างแล้วให้อีกอย่างหนึ่งนั่นเอง) อย่างนี้ผู้ที่ทำงานให้เรา ก็ยอมไม่พอใจ จะให้อะไรอีกคงลำบาก หรือกลับกัน เราบอกว่าจะให้ปากกาปลอดทอง แต่กลับทำให้ดียิ่งกว่า

เช่น ผิงเพชรให้ (คือ ให้มากกว่าที่ปวารณาไว้) เป็นต้น แนนอนผลก็ยิ่งดียิ่งขึ้นไปอีก จะให้อะไรเขาอีก เขาก็จะทำให้อย่างสุดชีวิต

พ่อแม่เราก็เป็นคนปกติธรรมดา เหมือนคนทั่วไป แต่ทำไมฆ่าพ่อแม่บาปมาก เป็นอนันตริยกรรม ก็เพราะท่านมีบุญคุณกับเรามาก เช่นเดียวกัน หากเราไปพูดจาโกหกกับพระสงฆ์ ซึ่งท่านเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ด้วยแล้ว ผลบาปก็ยิ่งจะมากเป็นเงาตามตัว ดังนั้น ถ้าสมมติพระท่านขอให้ถวายแท่งน้ำ ๑,๐๐๐ ลิตร เราปวารณาไว้ แล้วต่อมาท่านอาจขอเป็น ๒,๐๐๐ ลิตร เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ก็รีบปวารณาเสีย เพราะเราได้ถวายมากกว่าที่ท่านประสงค์ ทำการค้าจะได้กำไรมากกว่าที่ประสงค์ ไม่ใช่ไปต่อว่าท่านที่แรกขอเท่านั้น แล้วมาเพิ่มอย่างนี้ เป็นพระโลภนี่ หรืออะไรท่านเองนั่น ทุกคนอยากทำอะไรที่ลงทุนน้อย แต่ได้ผลมาก เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ก็รีบสร้างโชคหรือดวงตามที่พระพุทธรองค์ทรงชี้แนะไว้

กล่าวโดยสรุปก็คือ หากเราเห็นใครทำการค้าก็ดูว่าขยันดี แต่ก็ยังเจ๊งอยู่ ก็ให้สนับสนุนตามที่พระพุทธรองค์ได้ทรงแสดงไว้ อดีตเราไม่รู้ แต่ปัจจุบันก็อย่าสร้างเหตุอย่างนั้นไว้ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องรับผลที่ไม่ดีในกาลข้างหน้า

จะได้ไม่ต้องบ่นว่า ดวงไม่ดีหรือโชคไม่ดี วณิษฐสูตรนี้จะสอนให้เราเป็นผู้ระมัดระวังเมื่อจะทำอะไรกับผู้มีศีลหรือพระสงฆ์ อย่ารับปากไว หรือง่าย ๆ คิดให้รอบคอบเสียก่อน หากทำไม่ได้แล้วหรือกลับคำ ผลจะเป็นอย่างที่เราพุทธองค์ได้ทรงแสดงไว้

เราชาวพุทธเป็นจำนวนมากมักจะเชื่อกฎแห่งกรรมในตัวผล (ของอดีตชาติ) มากกว่าตัวเหตุ เช่นเรามักจะได้ยินพูดกันเสมอว่า แล้วแต่บุญกรรม เป็นกรรมของสัตว์ เขาทำบุญมาดีจึงได้ร่ำรวย หรือมียศฐาบรรดาศักดิ์ เป็นต้น สิ่งเหล่านั้นเป็นอดีต เราแก้ไขอะไรไม่ได้ คิดไปก็เท่านั้น เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว ทำไมเราไม่รีบสร้างเหตุของเราไว้ในชาตินี้ เพราะชาตินี้ก็คืออดีตชาติของชาติต่อ ๆ ไปนั่นเอง เมื่อถึงตอนนั้นแล้ว เราก็คงสุขสบาย ได้เสวยความสุข เพราะได้สร้างเหตุไว้ดีแล้วในชาตินี้นั่นเอง

เมื่อครั้งเราเรียนหนังสือเรื่อง สังข์ทอง ข้อความตอนหนึ่งเขียนว่า “ทิพย์อาสน์เคยอ่อนแต่ก่อนมา กระดังง์ดังศิลาประหลาดใจ” คือ พระอินทร์เห็นความทุกข์ของเจ้าเงาะ จึงคิดจะไปช่วย แต่มีลูกค้านคนหนึ่งของผู้เขียนได้ใช้คำพูดที่ง่าย ๆ ประทับใจมากและด้วยความหมายเดียวกันว่า...

“คนดีมีทุกข์ เทวดาเป็นสุขได้อย่างไร”

ปัญหาอยู่ที่ว่า เราได้สร้างเหตุของการเป็นคนดีถึงขั้นที่แม้แต่เทวดา (อย่าว่าแต่คนเลย) ยังทนไม่ได้ ต้องคิดช่วยเหลือเราหรือเปล่า? ถ้าทำถึงขั้นนั้นแล้ว การบวสรวงและการอ่อนน้อมขอพรอาจสำเร็จผลจริงได้ คนประเภททำความดีแบบสามวันดี สี่วันไข้ คือความดีก็ทำไป บาปก็ทำไป ก็อย่าไปอ่อนน้อมต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือพระเจ้าเสียให้ยากเลย

เรื่องการทำบุญนั้น อาจารย์ชา ท่านได้พูดไว้ดีมาก คือ “ถ้าจะแสวงหาการทำบุญแล้ว ควรแสวงหาการละทำบาปดีกว่า” ผู้เขียนเห็นว่าดี ที่ว่าดี เพราะเรามักพบแต่คนที่วิ่งหาที่ทำบุญ ผู้เขียนเห็นว่าเราเริ่มด้วยแสวงหาการไม่ทำบาปก่อนดีกว่า เพราะการละเว้นการทำบาปนั้น เราไม่ต้องลงทุน แต่การทำบุญต้องลงทุน เช่นเราเกิดชาติใดฉันใดไม่ยากขาดน้ำ เราก็ต้องทำบุญเกี่ยวกับน้ำ เช่นสร้างบ่อน้ำ แท็งค์น้ำ บริจาคที่ดินสร้างบ่อน้ำ เป็นต้น

แต่การละเว้นทำบาปไม่ต้องลงทุน เช่นไม่พูดจาใส่ร้ายป้ายสีให้เขาเสียชื่อเสียงหรือเสียคน หรือเขาเล่าว่าคนนั้นคนนั้นไม่ดี เพราะอย่างนั้นอย่างนี้ เราก็ไม่ไปโพนทะนาต่อ เพราะเราก็ไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่า? หรือเป็นเรื่องจริงเราก็

ไม่ควรเล่า เมื่อเราละเว้นการละบาปอย่างนี้ได้และแสง
การทำบุญด้วยชีวิตเราก็ยิ่งดีมากขึ้น เพราะเราสร้างเหตุไว้ดี
ถึงสองต่อตนเอง ผู้ที่ชอบเล่าเรื่องแต่ไม่ดีของคนอื่น ชอบ
นินทาคนเพราะจิตขาดเมตตาตนเอง

มีญาติสนิทคนหนึ่งของผู้เขียน เพิ่งเสียชีวิตเมื่อ
๒-๓ ปีมานี้เอง ได้สร้างเหตุไว้แบบนี้ คือ เมื่อหลายปีก่อน
ฐานะเรียกว่ายังไม่ดีเหมือนปัจจุบัน แต่ได้ตั้งสัจจะไว้ว่า
ระหว่างเข้าพรรษาทุก ๆ วันพระ จะหุงข้าวที่วัดทุกเช้ามีด
เพื่อทำอาหารถวายพระตอนเช้า และทำเช่นนี้มาเป็นสิบ ๆ
ปี ต่อมาได้ชนะประมูลขายข้าวแกงให้โรงเรียนที่กรุงเทพฯ
เป็นโรงเรียนใหญ่ และทุกคนอยากได้ ขายข้าวแกงจนรวย
มากและเลิกทำเพราะทำไม่ไหว เรียกว่า สร้างเหตุเกี่ยวกับ
ข้าวก็ร่ำรวย เพราะเรื่องข้าว ๆ

อีกรายหนึ่งสร้างเหตุไว้แบบแปลก ๆ ลูกค้าราย
หนึ่งของผู้เขียน ซึ่งเป็นคนดีและรวยมากชอบทำบุญทาน
ทุกประเภท ได้แจ้งความประสงค์กับโรงเรียนแถวถนน
เพชรบุรีว่าขอส่งเด็กชาย ก. (ระบุชื่อ) ทุกปีจนกว่าจะจบ
(โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนอาชีวะสำหรับเด็กยากจน แต่ก็
สอนดี จบไปมักมีงานทำเสมอ) มาทราบภายหลังเป็นปี
แล้วว่า ครูผู้นั้นได้อาทุนไปให้นักเรียนอีกคนหนึ่ง (คือไม่

ได้โกงเอาเงินเข้ากระเป๋าทนเอง แต่ที่ให้อีกคนหนึ่ง อาจ
เห็นว่าจนกว่า หรือชอบเด็กอีกคนหนึ่งก็ได้)

แสดงว่าครูผู้นั้น บุญก็ทำไป (คือ ไปให้เด็กอีก
คนหนึ่ง) และบาปก็ทำไป (ไปตัดรอนเด็กอีกคนหนึ่ง)
ผู้เขียนสามารถวิเคราะห์ได้ว่าอะไรที่ครูผู้นั้นควรได้ ก็อาจ
ถูกตัดรอนเช่นเดียวกัน เหมือนหลาย ๆ คนชอบบ่นกับเรา
ว่าถูกตัดหน้า หรือชีวิตมีแต่ติดขัด ก็เราสร้างเหตุอย่างนั้น
ผลมันก็เป็นอย่างนั้น

ถ้าครูผู้นี้เป็นผู้ฉลาดในทางธรรม คือช่วยผู้อื่น
โดยไม่ให้ตัวเองเดือดร้อน ก็อาจขอทุนกับเจ้าของทุนเพิ่ม
อีกทุนก็ได้ ถ้าคิดอยากจะช่วยเด็กคนนั้นจริง ๆ ดีกว่าไป
ทำอย่างนั้น

ผู้เขียนเจอคนจำนวนมากชอบพูดว่า “ไม่ต้องเอา
ของไปให้เขาหรอก เขารวยอยู่แล้ว” เรียกว่า ไปขัดลามเขา
หรือไม่ก็ “ให้แค่นี้พอแล้ว ไม่ต้องไปให้เขามากหรอก เขา
รวยอยู่แล้ว” เรียกว่า ไปขัดลามเขา หรือไม่ก็ “ให้แค่นี้
พอแล้ว ไม่ต้องไปให้เขามากหรอก” อะไรทำนองนี้ เรียกว่า
เขากำลังสร้างเหตุไว้ไม่ดี ถ้าผู้ให้เกิดขึ้นคล้อยตาม คนนั้น
ก็ไม่ได้ ดังนั้น อะไร ๆ จะมาถึงตน ก็จะมีคนคอยขัด
แบบเดียวกัน

ทั้งหมดนี้เป็นความเห็นที่ผู้เขียนเฝ้าปฏิบัติจนเห็นผลและสังเกตมาโดยตลอด จึงอยากจะชี้แนะ แต่อย่างไรก็ตามให้ถือหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า (กาลามสูตร) ซึ่งท่านกล่าวไว้ท่านองนี้ว่า...

“จงอย่าเชื่อเพราะครูบาอาจารย์สอน เพราะมีอยู่ในตำรา เพราะประเพณีปฏิบัติกันมา เพราะเขากล่าวกัน หรือเข้ากับความเห็นของเรา แต่จงเชื่อเพราะได้ใช้ปัญญาพิจารณาดีแล้ว”

อย่าตีความหมายของกาลามสูตรนี้ไปในทางที่ผิดว่า ครูบาอาจารย์สอนอะไรแล้วไม่ต้องเชื่อแบบคนหัวรั้น ความหมายของสูตรคือว่า ถ้าจะเชื่อก็จงเชื่ออย่างมีเหตุผลและหลังจากใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ ไตร่ตรอง ดีแล้ว

คำสอนของศาสนาพุทธมีจุดเด่นที่ความเชื่อ หรือ ความศรัทธา (Faith) อย่างเดียวไม่พอ เราอาจถูกหลอก และเป็นผู้งมงายได้ แต่ต้องมีปัญญา (Wisdom) กำกับด้วย

ตัวอย่างที่เห็นชัดคือ ท่านองคุลีมาล ท่านเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด (ทางโลก) มาก เรียนเก่งจนลูกศิษย์ต่าง ๆ ในสำนักของอาจารย์ริษยา จึงแอบไปใส่ร้ายกับอาจารย์ผู้สอน อาจารย์หลงเชื่อ จึงออกอุบายว่าให้ไป

ฆ่าคนและเอานี้วคล้องคอมาให้ครบ ๑,๐๐๐ นิ้ว แล้วเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านองคุลีมาลมีความเชื่อตัวอาจารย์อยู่แล้ว (แต่ขาดตัวปัญญา) จึงปฏิบัติตามเกือบจะฆ่าแม่ของตนเอง จนพระพุทธเจ้าไปช่วยไว้ทัน ตอนนั้นถ้าท่านคิดสักนิดว่า วิชาความรู้ไม่น่าจะเกี่ยวกับการฆ่าคนจำนวนมากขนาดนั้นแล้ว ท่านก็คงไม่ทำ

โปรดอย่าลืมว่า ไม่ว่าท่านจะเป็นคนอย่างไร ถ้าท่านไม่มีโชคหรือดวงไม่ดีเสียอย่าง ความเก่งก็ช่วยอะไรท่านไม่ได้มากนัก “ความเก่งหรือความฉลาดหนัก ๑ กิโลกรัม สู้ความโชคดีหนัก ๑ กรัม ไม่ได้” มีสุภาษิตภาษาอังกฤษบทหนึ่งว่า “An ounce of luck is better than a pound of wisdom” เวลาเล่นกอล์ฟเรามักพูดกันในหมู่เพื่อนฝูงในเชิงล้อเล่นว่า “เจ็ทเก่งสู้เจ็ทเฮงไม่ได้” ผู้เขียนก็ยังคงมีความเชื่อว่า “ความสำเร็จไม่ใช่เป็นเครื่องวัดความสามารถของคนที่แท้จริงเสมอไป”

ตัว “ดวง” หรือ “โชค” เราสามารถสร้างได้ ทำได้ด้วยตัวของเราเอง ไม่ว่าจะสร้างตัวดวงดีหรือตัวดวงร้าย หรือจะว่าโชคดีโชคร้ายก็ได้

คนจำนวนมากมักจะบ่นกันว่า เกิดมาไม่สวย ไม่รวย ไม่โชคดีหรือดวงไม่ค่อยดี เป็นต้น เพราะเขา

เหล่านั้นลืมนึกไปว่า “ฟ้าประทานชีวิตให้เราจริงอยู่ แต่ชะตาชีวิตหรือดวงนั้น เราต้องสร้างเอง อย่ามัวแต่ไปหลงโทษแต่ดวงชะตาอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องสร้างปัจจัยหรือเหตุให้กับชะตาหรือดวงของเราด้วย”

เมื่อเราทราบเลา ๆ เช่นนี้แล้ว เราจะได้ไม่หลงแต่อ่อนหวานขอพร มัวแต่จุดธูปอธิษฐาน หรือเที่ยววิงวอนพระดี ๆ หรือของดี เพื่อให้โชคดีแคล้วคลาดจากภัยพิบัติต่าง ๆ โดยไม่สร้างปัจจัยนั้น ๆ ขึ้นมาเลย

ที่ใช้คำว่า “ปัจจัย” แทนคำว่า “เหตุ” เพราะไม่อยากให้มองเป็นเรื่องของศาสนาเกินไป ซึ่งได้พูดไว้มากในเรื่องเหตุดี ผลต้องดี

ขอให้เรามาดูสิ่งง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันของเรา ก่อน เช่น...

๑. ท่านอยากมีเพื่อนมากหรือไม่? ถ้าอยากมี เราก็สร้างปัจจัยของการมีเพื่อนมากขึ้นมา เช่น ช่วยเหลือเพื่อนในกิจการที่ชอบ ทำตัวให้มีประโยชน์ไม่เอาเปรียบหรือเบียดเบียนเขา เป็นผู้รู้จักให้ ถ้าเดือดร้อนต้องยืมเงินเขา ถ้าถึงเวลาให้คืนก็รีบใช้ตามนัด ถ้าจะผัดนัดก็แจ้งให้เขาทราบถึงเหตุติดขัดไม่ใช่ปล่อยให้เขา รอจนเขาอาจเสียหายด้วย เพราะเขาอาจต้องเอาเงินเราไปใช้หนี้อีกต่อหนึ่งก็ได้

การไม่บอกให้เขารู้ล่วงหน้าในสิ่งที่เราเองก็รู้ ๆ อยู่แล้ว ใช้ไม่ทัน เขาอาจต้องเสียเครดิตเพราะเราก็ได้ หรือพยายามรักษาคำพูด ฯลฯ เหล่านี้ เป็นต้น

ถ้าท่านพยายามปฏิบัติอย่างนี้ ขอให้เชื่อว่าใครเข้าใกล้ท่านก็ชอบท่านทุกราย เพราะในชีวิตที่ผ่านมา ยังไม่เคยพบใครสักคนที่ไม่ชอบคบคนดีเลย ปัญหาอยู่ที่ว่าเรามักจะพบแต่คนที่ว่าตัวเองดี (ตามความรู้สึกของตน) คนดีจริง ๆ มักไม่ค่อยพบ

เมื่อสามารถทำเช่นนี้ได้ เราก็ไม่ต้องเสียเวลาไปหาเกจิอาจารย์เพื่อขอของดีให้คนรักใคร่ เอาเวลาดูทีวี อยู่กับบ้านดีกว่า

๒. ท่านอยากมีเพื่อนน้อยหรือไม่? ถ้าอยากมี เราก็สร้างปัจจัยแห่งการมีเพื่อนน้อยขึ้นมา เช่น ยืมเงินแล้วไม่ใช้ จีบเมียเพื่อนหรือสามีของเพื่อน เวลาเราบอกงานเขา มา แต่เวลาเขาบอกงานเราบ้าง ก็บอกไม่ว่างหรือไม่ไปเสียเฉย ๆ บ้าง หรืออะไรที่เราจะเสียประโยชน์ก็เกล้งโง่ แต่ถ้าอะไรเราจะได้ประโยชน์แล้วไม่ยอม ฯลฯ เหล่านี้ เป็นต้น

ถ้าท่านสร้างปัจจัยเช่นนี้ไว้เรื่อย ๆ เพื่อนท่านก็จะน้อยลง ๆ จนตัวท่านก็อาจไม่เหลือด้วย คือ จะมีผู้หวังดีมาช่วยให้ท่านขึ้นสวรรค์หรือลงนรกเร็วขึ้น

๓. ท่านอยากได้ความปลอดภัยหรือความสะดวกในการเดินทางหรือไม่? ถ้าอยากได้เราก็สร้างปัจจัยแห่งความปลอดภัย และความสะดวกนั้น ๆ ขึ้นมา เช่น รถว่างถ้าสามารถรับคนได้ก็รับ เพื่อให้ความสะดวกในการเดินทางแก่เขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เวลาขับรถออกจากหมู่บ้านตอนเช้า ๆ (เรื่องนี้ก็ต้องใช้ปัญญาเหมือนกัน ไม่ใช่เจอคนสลับอยู่กลางถนน ชี้นำส่งโรงพยาบาลโดยไม่มีพยานรู้เห็น ตำรวจไทยอาจเอาเข้าคุกได้ง่าย ๆ) เห็นก้อนหินขวดยู่กลางถนน แทนที่ขับรถผ่านไป ก็อาจจะจอดรถหยิบทิ้งข้างทาง เพราะมีผู้เกิดอุบัติเหตุจากสิ่งเหล่านี้ได้

ผู้เขียนเองเห็นท่อประปาเปิดอยู่ จะถือเป็นหลักว่าต้องรีบหากิ่งไม้มาปัก เพราะอาจมีใครขับรถตกท่อ หรือเดินตกท่อตายตามที่เป็นข่าวโดยไม่ทันสังเกตก็ได้ ฯลฯ เหล่านี้ เป็นต้น

ถ้าท่านพยายามสร้างปัจจัยอย่างนี้เรื่อย ๆ ให้มากขึ้น ๆ และอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดยั้งแล้ว ขอให้ท่านเชื่อเถิดว่า ท่านจะได้รับความปลอดภัยอย่างแน่นอน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีอยู่จริงในโลกนี้ย่อมมองเห็นท่าน อาจไม่ต้องจุดธูปขอพรหรือห้อยพระเลขก็ยิ่งได้

ชาวเรือบินตกที่ประเทศฝรั่งเศสเมื่อหลายปีก่อน

มีผู้โดยสารตายร่วม ๒๐๐ คน มีเด็กรอดอยู่ ๑ คน พบว่าเด็กคนนี้ไม่ได้ห้อยพระ (เพราะพ่อแม่เป็นฝรั่งนับถือคริสต์ แต่ถ้าเป็นเด็กไทย และห้อยพระ ๆ องค์กรนั้นคงดังระเบิดอีก)

ในประเทศอื่น ๆ ที่นับถือศาสนาอื่น ๆ ต่างก็เคยเกิดอุบัติเหตุ ทั้งที่ไม่นำรอดมาทั้งนั้น และพวกนั้นรับรองว่าไม่ได้ห้อยพระแน่ แสดงว่าต้องมีปัจจัยภายนอกอย่างอื่นอย่างแน่นอนที่คุ้มครอง ซึ่งเราจะว่ากันต่อไป

แต่ถ้าท่านห้อยพระ และพยายามสร้างปัจจัยตามที่กล่าวนั้นมาด้วย ก็จะเป็นการดีมาก ถือว่ามีการป้องกัน ๒ ชั้น เพราะคนโกลั้วตัวย่อมช่วยเหลือได้ทันทีดีกว่าคนโกลั้วตัวอยู่ดี หลักสำคัญอยู่ที่ว่าเราต้องทำความดีหรือสร้างปัจจัยนั้น ๆ ด้วย

โปรดอย่าลืมว่า หลวงพ่อที่สร้างพระให้เราห้อยคอนั้น ตัวหลวงพ่อกันเองก็ยังคงเกิดอุบัติเหตุตายมามากต่อมากแล้ว ตามกรรมของแต่ละท่าน คนบางคนก็เสียชีวิต โดยมีพระดัง ๆ และราคาแพงติดตัวอยู่ สิ่งเหล่านี้บางครั้งเราต้องใช้ปัญญาพิจารณา ใครควรบุญและใครควรบ้าง จะทำให้เราเห็นสังขารบางอย่างในชีวิตประจำวันของเราได้ทำให้หูตาสว่าง และไม่หลงจนเกินไป ผู้เขียนคิดว่าเราพยายามสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้กับตัวเรา ด้วยการ

ทำความดีให้มากขึ้น ๆ และอย่างต่อเนื่อง และรักษาศีลให้ดีและมั่นคง จะเป็นการดีกว่ามัวแต่วิ่งหาของดี โดยไม่ทำความดี หรือหากท่านทำความดี รักษาศีลตามแนวดังกล่าวแล้วก็ไม่ต้องกังวลใจ หรือไปเสียเวลากับสิ่งที่เขาเรียกว่าของดีนั้นให้มากเกินไปเลย

พระพุทธองค์ทรงรับรองโดยกล่าวเป็นพุทธวจนะไว้ว่า...

สีล กววมพุกต์ ศีลเป็นเกราะป้องกันภัยมหัตถรรพ์

ขออย่าได้เข้าใจผู้เขียนผิดเป็นอย่างอื่น ผู้เขียนเองก็มีพระห้อยคอเหมือนกัน แต่จะไม่แสวงหาให้มากกว่าเท่าที่มีอยู่ เพราะถ้าเอาพระที่ทุกคนต่างก็พยายามยึดเยียดให้และว่าดี ๆ นั้น มาห้อยคอหมดโดยไม่ใช้ปัญญากำกับบ้าง ผู้เขียนคงมีความลำบากกับการห้อยพระและการเก็บรักษาอย่างแน่นนอน แต่สิ่งที่ผู้เขียนแสวงหา คือพยายามแสวงหาปัจจัยแห่งความปลอดภัยและสะดวกอยู่เรื่อย ๆ ทำให้มากขึ้น ๆ และอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดยั้ง ประดุจดั่งพัดลมที่หมุนไม่หยุด

๔. ท่านอยากมีอายุยืนยาวและสุขภาพดีหรือไม่? ถ้าอยากมีท่านก็จงสร้างปัจจัยแห่งการมีอายุยืนยาว

และสุขภาพดีนั้นขึ้นมา เช่นไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่เบียดเบียนหรือรังแกสัตว์ พยายามปล่อยปลาเป็นประจำ เช่นเดือนละครึ่ง เวลาเคราะห์ร้าย หมอดูมักจะบอกให้ไปปล่อยปลา ท่านไม่ถามตัวเองบ้างหรือว่า ทำไมต้องรอให้เคราะห์ร้ายจึงจะปล่อย เหมือนที่ท่านจะไปหาคนอื่น เมื่อยามท่านเดือดร้อนเท่านั้นหรือ?

ในจุฬกัมมวิกังคสูตร (พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔) คือ สูตรว่าด้วยการจำแนกกรรม สูตรเล็ก ขณะที่พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่เชตวันาราม กรุงสาวัตถี ทรงตอบคำถามของสุภมาณพบุตรแห่งโตทยะพราหมณ์เกี่ยวกับผลร้ายผลดีต่าง ๆ ๗ คู่ ว่าเนื่องมาจากกรรม คือ การกระทำของสัตว์ คือ...

๑. มีอายุน้อยเพราะฆ่าสัตว์ มีอายุยืนเพราะไม่ฆ่าสัตว์

๒. มีโรคมากเพราะเบียดเบียนสัตว์ มีโรคน้อยเพราะไม่เบียดเบียนสัตว์

๓. มีผิวพรรณทรามเพราะชู้โกรธ มีผิวพรรณดีเพราะไม่ชู้โกรธ

๔. มีศักดาน้อยเพราะมักริษยา มีศักดามากเพราะมักไม่ริษยา

๕. มีโภคทรัพย์น้อยเพราะไม่ให้ทำทาน มีโภคทรัพย์มากเพราะให้ทาน

๖. เกิดในตระกูลต่ำเพราะกระด้างถือตัว ไม่อ่อนน้อม เกิดในตระกูลสูงเพราะไม่กระด้างถือตัว แต่รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน

๗. มีปัญญาทึบเพราะไม่เข้าหาสมณพราหมณ์ ไต่ถามเรื่องกุศล อกุศล เป็นต้น*

สูตรนี้ถือว่ามีประโยชน์มาก เราอยากได้โชคหรือดวงทางไหน ก็เลือกปฏิบัติทางนั้น แทนที่จะไปอิจฉาริษยาเขา เขารวย เป็นใหญ่เป็นโต ก็เพราะเขาสร้างเหตุไว้ดี ในอดีตเราไม่มี ก็เริ่มสร้างเหตุปัจจัยเสียตอนนี้ ผลจะได้ดี สร้างเหตุไว้อย่างไรก็ได้รับผลอย่างนั้น อยากได้ผลอย่างใด ก็ให้สร้างเหตุไว้อย่างนั้น หลักการของพระพุทธศาสนามีอยู่ว่า...

“จะไม่มีการได้ดีใด ๆ ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ”

เรื่องการเบียดเบียนสัตว์ (คือ ไม่ทำให้ถึงตาย หากทำให้ถึงตายก็เป็นปาณาติบาตไป) ต้องตีบทให้แตก และนำเอาไปปฏิบัติในชีวิตจริงให้ได้ การขังสัตว์ เช่น นก

ก็ดี เพียงเพื่อความสนุกสนาน, การเลี้ยงลิงแล้วผูกโซไว้ อย่างนั้นก็ดี ได้ชื่อว่าเป็นการเบียดเบียนสัตว์อย่างน้อยก็ได้ ชื่อว่าขาดความเมตตา ผู้ฉลาดในธรรมไม่ควรประพฤติดังปฏิบัติ เพราะจะส่งผลร้ายให้กับตน ตามสูตรดังกล่าวข้างต้นนั่นเอง

ผู้เขียนคิดว่าการปล่อยปลา เป็นการให้ชีวิตเมื่อเทียบกับการปล่อยนก เพราะปลานั้นคือนักโทษประหารดี ๆ นี่เอง ขายกันหมดวันต่อวัน แต่นกนั้นแม่ค้าขายไม่ได้ เขาไม่ได้เอาไปทอดกรอบ รุ่งเช้าใส่กรงมาขายใหม่ ดังนั้น การปล่อยปลาน่าจะได้บุญกุศลแรงกว่าเมื่อเทียบกับการปล่อยนก

๕. เพื่อให้เข้าใจเรื่องการซื้อการขายบ้าง ท่านอยากให้ลูกค้าต้อนรับท่านดีหรือไม่? ถ้าต้องการ เราก็พยายามสร้างปัจจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมา เช่น ไครมาขาย ล็อตเตอรีตามห้องทำงาน ถ้าท่านไม่ซื้อก็พูดกับคนขายดี ๆ เห็นบางคนไล่ออกไปด้วยความรำคาญ เมื่อท่านขายของเหมือนกันยังไม่เห็นใจกัน แล้วท่านจะให้ใครเห็นใจท่าน เราช่วยเหลือซื้อของผู้อื่นในสิ่งที่พอช่วยกันได้ คนอื่นก็จะช่วยท่านในทำนองเดียวกันเหมือนกัน

การสงเคราะห์ผู้อื่น คือการสงเคราะห์ตนเอง
นั่นเอง

* ย่อว่า “อายุ-โรค-ผิว-ศักดิ์-ทรัพย์-ตระกูล-ปัญญา-” (พระ ป.)

การช่วยเหลือผู้อื่น คือการช่วยเหลือตนเองนั่นเอง
ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงแนวความคิดเท่านั้น ท่าน
อยากได้สิ่งใด ท่านก็พยายามสร้างปัจจัยนั้น ๆ ขึ้นมา การ
ทำบุญต้องฉลาดทำด้วย ไม่ใช่สักแต่จะทำ พระพุทธเจ้า
ท่านยืนยันแล้วว่า เหตุเป็นอย่างไร ผลต้องเป็นอย่างนั้น
ปลูกมะม่วงจะให้ป็นทุเรียนคงไม่ได้ ถ้าท่านอยากมีที่ดิน
เวลาใครทำบุญทำทานเกี่ยวกับเรื่องที่ดิน ก็พยายามร่วมกับ
เขา มากน้อยเป็นอีกเรื่องหนึ่งตามกำลังศรัทธาของเรา แต่
จงทำบ่อย ๆ และอย่างต่อเนื่อง

* พระพุทธองค์ทรงอุปมาทาน และการบว
เสมอกัน คือ พวกวีรบุรุษที่เป็นคนกล้าหาญนั้น ถึงแม้ว่า
จะมีน้อยก็สามารถเอาชนะคนขลาดที่มีมากได้ คนที่มี
ศรัทธานั้น ถึงแม้จะมีของน้อยหรือมีของที่ไม่มีค่ามากมาย
แต่เมื่อมีศรัทธาเกิดขึ้นก็สามารถสละให้คนอื่นได้

การทำบุญเหมือนกับการศึกษาหาความรู้นั้นแหละ
ถ้าชีวิตท่านสนใจแต่เครื่องจักรกล ท่านก็จะได้ (ความรู้)
แต่เครื่องจักรกลอย่างเดียว แต่ถ้าท่านสนใจหลาย ๆ เรื่อง
ท่านก็ได้ (ความรู้) หลาย ๆ เรื่อง บุญก็เช่นเดียวกัน ถ้า

คุณทองพูน สุทธหลวง หน้า ๒๓๖

เราทำหลาย ๆ เรื่อง เราก็จะเป็นผู้ที่มีโชคหรือดวงดีใน
หลาย ๆ เรื่องเหมือนกัน ไม่เป็นเรื่อง ๆ ไป

เปรียบเสมือนว่าถ้าเรามีที่ ๑๐ ไร่ ถ้าเราปลูก
ข้าวทั้งหมด เราก็ได้ข้าวทั้ง ๑๐ ไร่ แต่ถ้าเราแบ่งปลูก
ข้าวบ้าง ปลูกมะม่วง ปลูกกล้วย ปลูกทุเรียนบ้าง ฯลฯ
เราก็จะได้กินของทุก ๆ อย่างในที่เท่าเดิมนั้น การทำบุญ
เพื่อสร้างเหตุเพื่อให้เกิดโชคดี หรือดวงดีก็เช่นกัน

ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าต้องทำอย่างสม่ำเสมอและอย่าง
ต่อเนื่อง ไม่ใช่ฝึกพิศทีกก็ทำที หรือทำเฉพาะวันเกิด เป็นต้น
เหมือนเวลาเราเอาพัด ๆ ครั้งหนึ่ง เราก็เย็นครั้งหนึ่ง ถ้าเรา
อยากเย็นตลอดเราก็ต้องพัดตลอด หรือไม่ก็ต้องใช้พัดลม
เพราะมันหมุนต่อเนื่อง การทำบุญนาน ๆ ครั้ง แล้วอ้าง
บุญกุศลให้ช่วย พอไม่สมหวังก็พาลหาว่าบุญไม่ช่วย กลายเป็น
มิจฉาทิฐิไป

คนเราเป็นจำนวนมาก ยิ่งได้ลาภบ่อยยิ่งดีใจ ไม่
เคยบ่นว่าทำไมไม่ได้ลาภบ่อย ซึ่งก็คงจะเป็นการสร้างเหตุไว้
อย่างดีแล้วในอดีตของแต่ละคน แต่เวลาจะให้ทำบุญ
บ่อย ๆ เพื่อจะได้ผลที่ดีบ่อย ๆ นั้น มักจะไม่ยินดี คอย
หลบหลีก กลัวเสียเงิน แล้วเราจะเป็นผู้มีลาภ มีความ
โชคดีบ่อย ๆ ได้อย่างไร ?

ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๒ พระพุทธองค์ได้ทรง
ตรัสแสดงลัทธิปริสทาน (ทานของคนดี) ๕ ประการ ไว้ดังนี้...

๑. ทานที่ให้ด้วยศรัทธา ผลรับคือ ทำให้รวย
และเป็นคนสวยหรือรูปงาม

๒. ทานที่ให้โดยเคารพ เช่น ไม่โยนให้ ผลรับ
คือ ทำให้รวยและมีบุตร สามี ภรรยา คนใช้เป็นคนว่าง่าย
เชื่อฟัง

๓. ทานที่ให้ตามเวลา (คือ ในเวลาที่สมควรให้
เช่น ในเทศกาลที่สำคัญ หรือเวลาที่คนกำลังเดือดร้อน
ต้องการความช่วยเหลือ) ผลรับคือ ทำให้รวยและทำให้
ความต้องการที่เกิดขึ้นตามกาลบริบูรณ์ เช่น เวลาเดือด
ร้อนก็จะมีผู้มาช่วยทันเวลาเช่นเดียวกัน

๔. ทานที่ให้ด้วยจิตอนุเคราะห์ (เช่น เห็นคน
หรือสัตว์หิวโหยก็ให้อาหาร เป็นต้น) ผลรับคือ ทำให้รวย
และมีจิตชอบแต่กามคุณที่ดี คือ มีทรัพย์แล้วคิดใช้ทรัพย์
ไม่ใช่ทนอดอยากเหมือนปูโสเมเผ้าทรัพย์ *

*หนังสือ บุญญกิริยาวัตถุ โดยอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์
หน้า ๑๔

๕. ทานที่ให้โดยไม่กระทบตนและผู้อื่น (เช่น
ไม่มีเงินแต่อาศัยอำนาจบาปมีไปข่มขู่ผู้อื่นให้มาทำทาน) ผล
รับคือ ทำให้รวย และทำให้ทรัพย์ที่เกิดขึ้นไม่ถึงความวิบัติ
จากไฟ จากน้ำ จากพระราชา จากโจร จากผู้ไม่ชอบกัน
จากทายาท ดังนั้น เราจะพบข่าวคนรวยบางคนมีแต่
ภัยพิบัติ เช่น ไฟไหม้ โจรปล้น ก็ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า
ทำทานโดยกระทบตนและผู้อื่น

ท่านจะเห็นว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันในเรื่องนี้ว่า
ทานทำให้รวยทุกข้อ ดังนั้น ถ้าท่านอยากดวงดีหรือโชคดี
ในเรื่องของความร่ำรวย ความสวย อยากให้สามีภรรยา
หรือบุตรเชื่อฟัง ท่านก็จงสร้างปัจจัยหรือเหตุนั้น ๆ เอาเอง
ตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงเมตตาชี้แนะไว้

แม้แต่เรื่องทานที่เราอาจดูว่าเป็นของง่าย แต่
ความจริงแล้วเป็นของละเอียดอ่อนมาก ทานบางอย่างเป็น
ทาสทาน คือผู้ให้เป็นทาสของความพอใจ ให้ของที่เลวกว่า
ที่ตนใช้ เพราะไม่สามารถสละสิ่งของที่ดีกว่าให้ได้ ถ้าจะให้
ก็ให้ของที่เลวกว่าตนใช้สอย นั่นคือเหตุหรือเจตนาในการ
ให้ ผลที่ได้รับคือเวลาได้รับอะไร ไม่ว่าทางตา หู จมูก ลิ้น
กาย อันเป็นผลของกรรมนั้น ก็มักจะได้อะไรที่ไม่ค่อยดีตาม
เหตุนั้น ๆ

ทานบางอย่างเป็น สหายทาน คือผู้ให้ ๆ วัตถุ
สิ่งของที่เสมอกันหรือเหมือนกับที่ตนใช้ ผลที่ได้รับก็คือ
เวลาได้รับอะไร ไม่ว่าทางหู ตา จมูก ลิ้น กาย ก็มักจะได้
สิ่งที่ดีปานกลาง ไม่ถึงกับดีเลิศ ทานบางอย่างเป็นทานบดี
(บางแห่งว่าสามีทาน พระป.) คือผู้ให้ ๆ ของที่ดีประณีต
กว่าที่ตนใช้ เพราะไม่เป็นทาสของความพอใจ หรือขัดข้อง
ในวัตถุ ผลที่ได้รับก็คือ เวลาได้รับอะไร เช่น ลาภ ไม่ว่า
ทางตา หู จมูก ลิ้น และกายอันเป็นผลของกรรมนั้น ก็
ย่อมได้รับสิ่งที่ดีมีความประณีตตามสมควรแก่เหตุ

สมัยหนึ่งชาวเมืองสาวัตถีอันเป็นที่ตั้งของวัด
เชตวันวิหาร ได้ถวายทานแด่พระภิกษุสงฆ์อันมีพระพุทธเจ้า
เป็นประธาน พระศาสดาได้ทรงทำอนุโมทนาและตรัสว่า...

“บุคคลบางคนในโลกนี้ให้ทานด้วยตนเอง แต่ไม่
ชักชวนผู้อื่น เขาย่อมได้โภคสมบัติ แต่ไม่ได้บริวารสมบัติ
ในที่แห่งตนเกิดแล้ว

บางคนไม่ให้ทานด้วยตนเอง แต่ชักชวนให้คนอื่น
ทำ เขาย่อมได้บริวารสมบัติ แต่ไม่ได้โภคสมบัติในที่ ๆ
ตนเกิด

บางคนไม่ให้ทานด้วยตนเอง และไม่ชักชวนให้
ผู้อื่นทำด้วย เขาย่อมไม่ได้โภคสมบัติ ไม่ได้บริวารสมบัติ
ในที่ ๆ ตนเกิด เป็นคนเที่ยวกินเดน

บางคนให้ทานด้วยตนเองและชักชวนผู้อื่นด้วย
เขาย่อมได้ทั้งโภคสมบัติ และทั้งบริวารสมบัติในที่ ๆ ตน
เกิดแล้ว”

จะเห็นว่าบางคนได้ลาภดี ๆ บางคนมีทรัพย์มาก
แต่บริวารไม่มี บางคนมีลาภดี ๆ ได้เห็นแต่ของดี มีทรัพย์
มาก มีบริวารมาก ล้วนแต่เกิดจากเหตุทั้งนั้น เขามีโชค
หรือดวงอย่างนั้นก็เพราะเขาสร้างเหตุมาดีแล้วนั่นเอง ความ
จริงเรื่องทานสามารถเขียนได้มาก เพียงแต่ยกเป็นตัวอย่าง
ให้เห็นเท่านั้นเอง

โปรดอย่าลืมนึกว่าใครจะพูดอย่างไรก็เป็นเพียงความ
เห็นของผู้นั้นเท่านั้น คงไม่มีความเห็นของใครน่าเชื่อถือเท่า
พระพุทธเจ้าของเรา คือ ข้อใดที่ทรงแสดงว่าเป็นโทษ ก็คง
เป็นโทษตลอดไป ข้อใดที่ทรงแสดงว่าเป็นคุณ ก็เป็นคุณ
ตลอดไป ไม่ขึ้นอยู่กัเวลาอย่างที่เราเรียกว่า อกาลิกโก เช่น...

“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

“ไม่มีความสามัคคีในหมู่คนพาล” ใครที่คบคนโกง
แล้วบอกว่าไม่เห็นเขาทำอะไร นั่นอาจเป็นเพราะเขายังไม่ได้
โอกาสหรือยังไม่ถึงเวลาที่จะโกงก็ได้

“ขึ้นชื่อว่าบาป แม้เพียงเล็กน้อยคนฉลาดย่อม
ละเว้น”

ความชั่วเปรียบเหมือนเสือ เมื่อผลยังไม่ให้ ลูก
เสือกก็ดูน่ารักดี แต่เมื่อทำมากขึ้น ๆ เหมือนเสือเริ่มโตขึ้น ๆ
เสือที่ว่อน่ารักนั้นแหละมันจะเข้ากัดเราเอง เหมือนความชั่ว
ส่งผลต่อเรา

พระพุทธเจ้าทรงรับรองในเรื่องบุญทานไว้ว่า “บุญ
เป็นที่พึงอันแท้จริงของมนุษย์ทั้งโลกนี้และโลกหน้า” และ
“ผู้ที่สั่งสมบุญย่อมเป็นสุขและรอดพ้นจากเวรภัยทั้งปวง”

*นายันทิยะ เป็นชาวเมืองพาราณสี เป็นผู้ชอบ
ทำบุญทำทาน เขาได้สร้างศาลถวายแด่พระสงฆ์ ภายหลัง
วันหนึ่งท่านโมคคัลลานะผู้มีฤทธิ์ได้ท่องเที่ยวไปสู่เทวโลก
เห็นปราสาททิพย์ ซึ่งอุบัติขึ้นพร้อมกันกับถวายศาลาของ
นายันทิยะ สมบูรณ์ด้วยนารี อยู่ในชั้นดาวดึงส์ ท่านได้
ถามเทพบุตรเหล่านั้นถึงเจ้าของวิมานนั้น ซึ่งท่านเทพบุตร
เหล่านั้นตอบว่าเป็นของนายันทิยะ ฝ่ายพวกนางเทพอัปสร
ซึ่งรอคอยการมาของนายันทิยะอยู่ก็บอกพระเถระว่าขอ
ให้นายันทิยะมาโดยเร็ว พวกเธอคอยอยู่ด้วยความกระวน
กระวายใจ

พระเถระได้กลับจากเทวโลกเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า
และทูลถามว่า “พระเจ้าข้า ทิพย์สมบัติเกิดแก่คนผู้ทำ

* จากนิทานธรรมบท บัณฑิต โดยคุณทองพูน สุทธหลวง หน้า
๒๓๖

ความดีที่ยังมีชีวิตอยู่ในมนุษยโลกนี้มีด้วยหรือ?”

“โมคคัลลานะ” พระองค์ตรัสตอบ “ทิพย์สมบัติ
เกิดแก่นายันทิยะในเทวโลก เธอเห็นเองแล้วมิใช่หรือ
ไหนจึงถามเรา?” และพระองค์ได้ตรัสต่อไปว่า...

“โมคคัลลานะ เหมือนใคร ๆ ยืนอยู่ที่ประตูเรือน
เห็นบุตร และพี่น้องผู้จากไปนานกลับมา เขาพึงกลับเข้ามา
ในเรือนโดยเร็วแล้วบอกว่าคนโน้นมาแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้
พวกญาติของเขาย่อมยินดีว่าเรียง ออกมาจากบ้านโดย
ขมิ้มยินดีกับผู้นั้นว่า พ่อมาแล้ว พ่อมาแล้ว จันใด เหล่า
เทวดา ต่างมาคอยต้อนรับบุรุษหรือสตรีผู้ทำความดีไว้ใน
โลกนี้ จันนั้นเหมือนกัน” แล้วทรงตรัสพระคาถาแปลแล้ว
ได้ความว่า

“บุรุษผู้จากไปนาน
เมื่อกลับมาจากไพร่ชสถานโดยสวัสดิ
ญาติและมิตรสหายย่อมยินดีต้อนรับ
บุญที่ได้ทำไว้ในโลกนี้
ย่อมต้อนรับผู้ที่จากไป
เหมือนญาติที่รักมาจากที่ไกล
ฝูงชนย่อมเต็มใจต้อนรับ”

(แปลโดยคุณเสฐียรพงษ์ วรรณปก)

ผู้เขียนคิดว่า ต่อไปนี้ เราอย่ามัวแต่ไปน้อยใจใน โชคชะตา หรือดวงของเราเลยที่เกิดมาไม่สวย ไม่รวย เพราะสิ่งเหล่านี้มันเป็นอดีตไปแล้ว ไม่มีใครแก้ไขได้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าปัจจุบัน (หรือวันนี้) สำคัญที่สุด ถ้าปัจจุบันทำดี อนาคตและอดีตก็จะดีเอง เพราะวันนี้ก็จะได้ชื่อว่า เป็นอนาคตของเมื่อวานนี้ และเป็นอดีตของวันพรุ่งนี้ และถ้าจะมองในเรื่องของชาติแล้ว “ชาตินี้” จะได้ชื่อว่าเป็น “ชาติก่อน” หรือ “กรรมเก่า” ที่เรามากพูดกัน แต่ก็แก้ไขไม่ได้นั่นเอง

เรื่องบุญนั้นมีอยู่ ๓ อย่าง คือ “บุญติด” บางคนเกิดมาก็รวย เพราะบุญติดตามมาให้ผลเลย

บางอย่างเป็น “บุญตาม” คือเกิดมาอาจไม่รวยทันที แต่บุญที่ได้สั่งสมไว้ก็หนุนตามส่งให้รวยจนได้ในที่สุด

บางอย่างก็เป็น “บุญรอ” คือบุญที่ทำไว้ไปรอเราอยู่ ดังเรื่องของนายหนัทธิยะนั้น คนบางคนเกิดมารวยก็เกิดความประมาท พอพระท่านสั่งสอนว่าท่านทำให้รวย ก็ได้แย้งว่าผมไม่ทำท่านก็รวยอยู่แล้ว เหตุปัจจัยที่จะเป็นบุญรอ บุญติด และบุญตามก็ไม่มี พอต้องกลับมาเกิดอีกก็กลายเป็นคนจน เพราะกินบุญเก่าหมดแล้ว พอเป็นคนจนฟังพระสอนว่าการบริจาคทำให้รวย ก็คิดสร้างบุญกุศล

เหตุปัจจัยที่จะเป็นบุญรอ บุญติด และบุญตาม ก็มี พอเกิดอีกก็เป็นคนรวย เป็นวิฆฏะสงสารอยู่อย่างนี้

ดังนั้น ใครก็ตามที่เกิดมาเป็นคนรวย มีทรัพย์สมบัติที่จะทำบุญทาน และมีความยินดีในการทำบุญทานแล้ว ถือว่าเป็นผู้โชคดี เป็นผู้ฉลาด ถือว่าสร้างเหตุไว้ดี เกิดอีกก็ชาติ ๆ ก็เป็นคนรวย สูงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ตกต่ำ

อย่าไปเข้าใจผิด ๆ ว่าทุกอย่างแล้วแต่กรรมเก่าแก้ไขอะไรไม่ได้ เราสร้างกรรม (ดี) ใหม่ได้เพื่อให้ได้รับผลดีในชาตินี้ได้ หากเปรียบเทียบเสมือนเป็นความโชคร้ายภัยพิบัติ ถ้าเราใส่เกลือ ๑ ช้อน ลงในน้ำ ๑ แก้ว อาจมีรสเค็ม แต่ถ้าเกลือ ๑ ช้อนเติมน้ำใส่ลงในน้ำ ๑ ถัง เราไม่สามารถสัมผัสรสเค็มได้ น้ำปริมาณ ๑ ถัง เหมือนกับความดี หรือบุญทานที่เราทำเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และอย่างต่อเนื่องนั้นแหละ ภัยพิบัติก็อาจไม่เกิดกับเรา เหมือนผลกรรมบางอย่างเปรียบเทียบเหมือนหมาไล่เนื้อ

ครั้งหนึ่งท่านพระสารีบุตรได้ทำนายหลานของท่านว่าจะเสียชีวิตภายใน ๗ วัน ไหน ๆ จะเสียชีวิตแล้ว เณรก็ขอลาไปลาโยมแม่ ขณะเดินทางกลับเห็นปลาอยู่ในหนองน้ำจะแห้งดินเพื่อขอชีวิต ด้วยจิตสงสารก็จับไปปล่อยอยู่ต่อมาก็ไม่เห็นเป็นอะไร จึงไปทูลถามพระพุทธเจ้า ๆ ก็

บอกถึงเหตุที่รอดชีวิตเพราะจับปลาไปปล่อย

จะเห็นว่า การรอดชีวิตหรือไม่อยู่ที่กรรม (การกระทำ) ของเณร ไม่ได้อยู่ที่ใครบันดาลให้เป็นไป หากบอกว่าจะเสียชีวิต แต่กลับทำกรรมไม่ดี เช่น ไปฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต หรืออยู่เฉย ๆ ไม่ทำความดี ไม่เพิ่มปริมาณน้ำให้มากตามตัวอย่างข้างต้น เณรก็อาจจะเสียชีวิตจริง ๆ ตามคำทำนายของท่านพระสารีบุตรก็ได้

ด้วยเหตุนี้จึงถือเป็นประเพณีสืบต่อว่าเคราะห์ร้ายให้ปล่อยปลา เพราะปลาคือนักโทษประหารดี ๆ นี่เอง เขาต้องซื้อไปแกงแน่นอน เรื่องนี้ให้ขบคิดกับเราต่อไปอีก ๒ ข้อว่า ไม่มีใครรู้แน่่ว่าเราจะเคราะห์ร้ายเมื่อใด ผู้เขียนจึงถือเป็นสูตรกับครอบครัวว่าเราจะปล่อยปลาด้วยกันเฉลี่ยเดือนละครึ่ง และต้องเป็นปลาที่เขาขายเพื่อเอาไปทำอาหาร ไม่ใช่ปลาเพื่อปล่อยโดยเฉพาะ

อีกข้อหนึ่ง คือ หมอดูนั้น ดูดีดีมากแม่นเพราะเป็นกรรมที่เราได้ทำไปแล้ว แต่อย่าไปเชื่อคำทำนายในอนาคตให้มากนัก อาจเป็นจริงหรือไม่จริงก็ได้ ขึ้นอยู่กับการกระทำ (กรรมดี กรรมชั่ว) ของเราเองประกอบด้วย ดุจดังเณรตามตัวอย่าง หากหมอดูทำนายว่าเราจะสอบตก แล้วห้อยถอยไม่ดูหนังสือเพราะคิดว่าตกแน่ ๆ อย่างนี้ก็คงจะสอบตกตามคำทำนาย แต่ถ้าเรามานะดูหนังสือให้มาก

ยิ่งขึ้น หาผู้รู้ช่วยสอนช่วยติวให้ ก็อาจสอบได้จริง ๆ ก็ได้

ถ้าเราต้องการให้ชะตาชีวิตหรือโชคของเราทำอะไรให้ราบรื่น ไม่ติดขัด เราก็ต้องสร้างปัจจัยเหตุ นั้น ๆ ขึ้นมา เช่น อย่าหัดเป็นคนแก่งคน ดึงเรื่องให้มันล่าช้า ทั้ง ๆ ที่เป็นหน้าที่ของตน (ที่ดึงอาจเป็นเพราะไม่ชอบคนนั้นหรือไม่ให้ของใต้โต๊ะ เป็นต้น) พยายามช่วยเหลือคนอย่างเต็มที่ และกุสีกุจอเมื่อเราพยายามสร้างปัจจัยอย่างนี้เรื่อย ๆ และอย่างต่อเนื่องแล้ว ท่านเองก็จะมีโชคในทางที่ทำอะไรไม่ติดขัดด้วยเช่นเดียวกัน สิ่งที่เราทำลงไปแล้วก็จะได้ชื่อว่า เป็น “กรรมเก่า” ทั้งสิ้น และสิ่งนั้น ๆ จะต้องหวนกลับมาหาเราทั้งนั้น ช้าหรือเร็วในรูปใดรูปหนึ่งเท่านั้นเอง อย่าหลงเข้าใจผิดว่าคนนั้นคนนี้ทำชั่วหรือไม่ดีแต่เห็นสบาย (ดูจากภายนอก) หรือมีเงิน หนึ่งนั้นต้องดูให้จบหนึ่งตามโรงอาจฉายจบใน ๒ ชั่วโมง รู้เรื่องว่าเป็นอย่างไร? หนึ่งบางเรื่องดูเป็นอาทิตย์หรือเป็นเดือนกว่าจะจบ บางเรื่องฉายเป็นตอน ๆ กว่าจะจบเป็นปี ผลกรรมดีกรรมชั่วของคนก็เช่นเดียวกัน อาจต้องรอดูจนเขาตายหรือรอดูจนถึงลูกหลานของเขา ซึ่งจะส่งผลให้เห็นช่วงนั้นก็มิ ใคร่ขอฝากข้อคิดไว้ ๒ ข้อคือ...

ท่านอยากให้ดวงหรือโชคของท่านเป็นไปในทางใด ก็ขอให้สร้างปัจจัย หรือเหตุในเรื่องนั้นขึ้นมา เช่น อยากมี

ที่ดินกับเขาบ้าง เพราะชาตินี้เราไม่มี ก็คอยร่วมทำบุญกับ
เขาเกี่ยวกับที่ดิน เช่นซื้อที่ดินถวายวัด สร้างโรงพยาบาล
เป็นต้น

หรือเราเป็นคนมีการศึกษาไม่ดี หรือไม่มีการ
ศึกษา ก็คอยเกื้อกูล ผู้อื่นทางการศึกษาไว้ เช่น สมทบทุน
สร้างโรงเรียนให้ทุนการเรียนแก่นักเรียนยากจน เป็นต้น
เพียงแต่ว่าเหตุในเรื่องนั้น ๆ ต้องทำให้มากขึ้น ๆ ทำ
เรื่อย ๆ และอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดยั้ง ประดุจดั่งพัดลม
ที่หมุนไม่หยุด พระพุทธองค์ทรงตรัสแปลแล้วได้ความว่า...

ถ้าหากจะทำความดี

ก็ควรทำดีบ่อย ๆ

ควรพอใจในการทำความดีนั้น

เพราะการสะสมความดีนำสุขมาให้

และในมุขกลับกันพระองค์ได้ทรงตรัสไว้ว่า

ถ้าหากจำต้องทำชั่วไว้

ก็ไม่ควรทำบ่อยนัก

และไม่ควรพอใจในการทำชื่อนั้น

เพราะการสะสมบาปนำทุกข์มาให้

หรืออยากรวย ทำการค้าอะไรไม่ขาดทุน คือมี
โชคหรือดวงดีในทางนี้ก็ให้นึกถึง

๑) วณิชชสูตร

๒) จุฬกัมมวิภังคสูตร

๓) สัปปริสทาน ๕ ประการ

๔) นึกถึงคำของพระที่ให้พรหลังจากท่านให้ศีล

แล้วว่า

สีเลนะ สุคะติง ยันติ : บุคคลจะไปสู่สุคติได้ก็เพราะศีล

สีเลนะ โภคสัมปทา : บุคคลจะได้โภคะทรัพย์สมบัติ
ก็เพราะศีล

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ : บุคคลจะดับทุกข์ความเดือด
ร้อนแล้วเข้าถึงพระนิพพานได้
ก็เพราะศีล

นี่คืออานิสงส์ของศีล ซึ่งเราควรรักษาศีลให้บริสุทธิ์

ไว้

๕) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพ่อค้าให้นึกถึง
ปาปณิกสูตร (สูตรของพ่อค้า) ซึ่งเป็นพระสูตรต้นปิฎก
อังคุตรนิกาย ติกนิบาต ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกและ
อรรถกถาแปลฉบับครบ ๒๐๐ ปี แห่งจักรวาลเล่มที่ ๓๔
หน้า ๖๓ ซึ่งกล่าวว่า พ่อค้าที่ประกอบด้วยองค์ ๓ ย่อม
ถึงความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ความไพบูรณ์ในโภคทรัพย์ในเวลา
ไม่นาน ทำให้ได้โภคทรัพย์ที่ยังไม่ได้ และทำให้โภคทรัพย์
ที่ได้แล้วให้ทวีขึ้น องค์ ๓ นั้น ได้แก่...

ก. มีตาดี (จักขุมา) คือ เป็นผู้มีสายตากว้างไกล
รู้ว่าสินค้าใดควรซื้อควรขาย กะทันหันทำอะไรได้แม่นยำ ถ้า
จะพูดในยุคโลกาภิวัตน์ก็เรียกว่า เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ดีนั่นเอง

ข. จัดเจนธุรกิจ (วิธุโร) คือเป็นคนฉลาดไปหา
ซื้อสินค้าในที่หาได้ง่าย และนำไปขายในที่สินค้าหาได้ยาก
เรียกว่าเป็นคนมีหัวการค้า มีแว่นั่นเอง เป็นผู้มีคาม
ขยันหมั่นเพียร เมื่อทำได้แบบนี้ เขาย่อมได้ลาภเพิ่มขึ้น
๑๐ เท่าบ้าง ๒๐ เท่าบ้าง

ค. มีแหล่งทุนพร้อมเป็นที่พึ่งพิงได้ (นิสสยะ
สัมปันโน) คือรู้จักคนกว้างขวาง (ถ้ารู้จักคนมากนั้นรวมถึง
ผู้ที่เป็นแหล่งเงิน และทำตัวให้เชื่อถือไว้วางใจ และทำให้เขา
วางใจได้ก็จะยิ่งนับว่าเป็นผลดียิ่งขึ้น...ผู้เขียน)

อีกข้อหนึ่งที่ยากให้ข้อคิดคือ ท่านอาจจะเสี่ยง
“กฎหมาย” ได้ แต่ท่านไม่อาจเสี่ยงหรือหนี “กฎแห่งกรรม”
ได้เลย ดังพุทธพจน์ที่ว่า...

ไม่ว่าบนท้องฟ้า

ไม่ว่าท่ามกลางมหาสมุทร

ไม่ว่าในหุบเขา

ไม่มีแม้แต่แห่งเดียว

ผู้ที่ทำกรรมชั่วอาศัยอยู่

จะหนีพ้นกรรมไปได้

Neither in the sky nor in mid- ocean

Nor in clefts of the rocks

Nowhere in the world is a place to be found

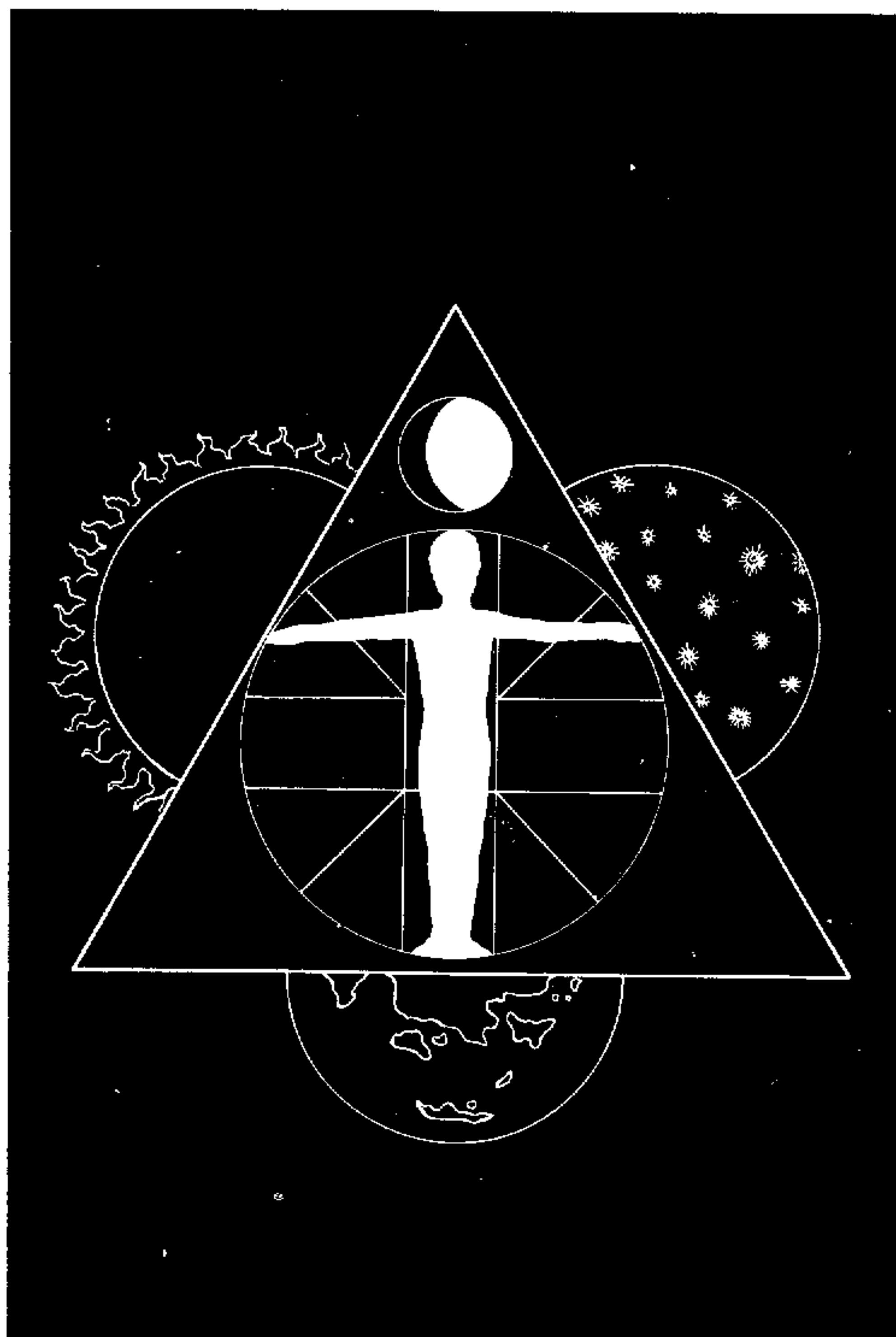
Where abiding one may escape from

the consequences of an evil deed

โชคหรือดวง ไม่ว่าโชคดีโชคร้าย ดวงดีหรือ
ดวงร้าย เราสามารถสร้างได้ด้วยตัวของเราเอง ไม่มีใคร
ดลบันดาลให้เป็นไปนอกจากตัวเราทำตัวของเราเองเท่านั้น
เป็นไปตามที่ท่านอัสสชิได้ตอบคำถามของนายอุปติสสะ
ซึ่งต่อมาได้เป็นพระสารีบุตรอัครสาวกเบื้องขวาของพระ
พุทธองค์ว่า...

เย ธัมมา เหตุปปะภาวา เตสัง เหตุง ตะถาคะโต
เตสังญะ โย นิโรธะ จะ เอวังวาที มหาสมะโณ
สิ่งทั้งหลายเกิดแต่เหตุ พระตถาคตตรัสถึงเหตุ
แห่งสิ่งเหล่านั้น และการดับเหตุแห่งสิ่งเหล่านั้น และการ
ดับเหตุแห่งสิ่งเหล่านั้น พระมหาสมณะสอนอย่างนี้

จากหนังสือพระราชนิพนธ์ พระครูวิสุทธิสังวร (หลวงพ่อไข่ สุชีโว)
วัดเขาฉลาก ศรีราชา ๙ เม.ย. ๓๙

ดาราศาสตร์กับโหราศาสตร์

โดย ไพเราะ นันทพิพัฒน์

มนุษยชาติกับท้องฟ้าอันมีดวงดาวที่ทอแสงระยิบระยับ ให้ความรู้สึกแก่ผู้แลมองไปต่าง ๆ นานา ในยามค่ำคืน และให้ความกระจ่างสดใสอบอุ่นในยามกลางวันด้วยรังสีของดวงอาทิตย์ มีความผูกพันมนุษย์ตั้งแต่เกิด เพราะนับแต่ถือกำเนิดในวินาทีแรก จนกระทั่งวันตาย ย่อมอยู่ในวันใดวันหนึ่งของสัปดาห์ อันมีชื่อเรียกตามชื่อของดวงดาวดวงใดดวงหนึ่งเสมอไป คือวันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ และวันเสาร์ ดังนั้นเป็นต้น จะเห็นได้ว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตประเภทใด หรือแม้กระทั่งวัตถุสิ่งของอันเป็นสิ่งที่ปราศจากชีวิต จิตใจ วิญญาณ สามารถรอดพ้นความสัมพันธ์กับดวงดาว ตามนัยอันลึกซึ้งไปได้เลย

ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับดวงดาวกับชีวิตมนุษย์บนโลก ซึ่งโลกเองก็เป็นดาวดวงหนึ่ง มีทั้งโดยตรงและโดยลักษณะอื่น ๆ อีกด้วย อาทิ เช่น การเกิดสุริยุปราคา หรือ การเกิดจันทรุปราคา ซึ่งจากการมองสังเกตการณ์ทางดาราศาสตร์ ปรากฏการณ์ธรรมชาติสองลักษณะนี้ จะเกิดในช่วงกลางวัน อันเป็นระยะที่จันทร์ดับและในช่วงกลางคืนอันเป็นระยะที่จันทร์เพ็ญ ตามลำดับ

ทางโหราศาสตร์เรียก ดิถีข้างแรม หรืออมาวาสี และดิถีข้างขึ้นหรือบูรณมีตามลำดับเช่นกัน เพียงแต่เงย แหงนหน้าดูท้องฟ้ายามราตรีในสองลักษณะที่แตกต่างกัน คือ ในเวลาข้างแรม หรือในเวลาข้างขึ้น มนุษย์เราก็คง ยอมรับโดยุษฎีว่า อารมณ์ ความคิด ความรู้สึกของตนเอง ยามแลมองฟากฟ้าเมื่อมีจันทร์มืดมัว หรือเมื่อจันทร์นวล ฝ่องนั้น ช่างแตกต่างกันอย่างมากมาย ผลคือ ในบุคคลที่มีความรู้สึกไวต่อสัมผัสต่าง ๆ บรรยากาศที่ปรากฏในสายตามีอำนาจทำให้จิตใจเศร้าหมอง เคร่งขรึม หรือเบิกบาน พุ่งซ่านได้อย่างไม่น่าเชื่อ นอกเหนือจากผลต่ออารมณ์แล้ว โดยปรากฏการณ์ของชีวิตมนุษย์ที่มีขึ้นมีลง มีรุ่งโรจน์มีตกต่ำ ซึ่งหมุนเวียนไปโดยธรรมชาติ ในทางโหราศาสตร์ ยังให้ความสำคัญต่อปรากฏการณ์แห่งดวงดาวหรือปรากฏ-

การณ์ในทางดาราศาสตร์ เช่น ผลจากการเกิดสุริยุปราคา หรือ จันทรุปราคา อันเป็นปรากฏการณ์จากการร่วมกระทำระหว่างดวงดาวสำคัญสามดวง คือ อาทิตย์ โลก ดวงจันทร์ ด้วยตำแหน่งอันเฉพาะ มีผลให้เกิดเงาดำหรือที่เรียกว่า คราส ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า ทางโหราศาสตร์ไทย เรียกคราสนี้ว่า ราหู หรือดาวราหู ซึ่งแม้มิใช่ดวงดาวแท้จริง ก็ยังอุทิศให้มีอิทธิพลอย่างโดดเด่นในดวงชะตามนุษย์ ในทางโหราศาสตร์สากล ถือจุดคราสนี้มีความหมายในทาง การพยากรณ์กรรมดา ๆ ว่าการติดต่อ การร่วมกัน การสัมพันธ์กันกับคนอื่น หรือสิ่งอื่นเท่านั้น แต่บทบาทของดาวราหูในโหราศาสตร์ไทย ผู้มีประสบการณ์ทางพยากรณ์มา มากพอสมควร จะตระหนักแน่ชัดว่า มีอิทธิพลที่รุนแรง จับปล้น เด็ดขาดถึงเป็นถึงตายได้เลยทีเดียว อย่างน้อย ๆ ก่อให้มีการแตกแยก เลิกร้าง ล้างทำลาย

ทางใต้ขอบเขตอันกว้างใหญ่เกินจะกำหนดได้ของ เอกภพหรือจักรวาล ทางดาราศาสตร์ โดยวิทยาการอัน เจริญก้าวหน้ามาตลอด ให้ความรู้แก่เราว่า เอกภพนั้น ประกอบด้วยแกเลคซี่ที่มีรูปร่างและขนาดแตกต่างกัน นับ ล้าน ๆ แกเลคซี่ และทางในแต่ละแกเลคซี่ จะประกอบด้วยดวงดาวต่าง ๆ มีทั้งดาวฤกษ์ (ดาวที่มีแสงสว่างใน

ตัวเอง) ดาวเคราะห์ ผุ่น และกลุ่มเนบิวลาอีกเป็นล้าน ๆ ดวง ระบบสุริยจักรวาลที่โลกเราเป็นบริวารอยู่ด้วยเป็นระบบสุริยจักรวาลที่ดวงอาทิตย์ (ดาวฤกษ์เพียงดวงเดียว) เป็นประธานหรือเป็นศูนย์กลางของระบบที่มีดวงดาวทั้งหลายที่มนุษย์รู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี เป็นบริวารโคจรโดยรอบเฉพาะระบบสุริยจักรวาลนี้ ตั้งอยู่ในเกลาคีชี ๆ หนึ่งของจักรวาลมีชื่อเรียกว่า “เกลาคีชีทางช้างเผือก” แต่ชาวตะวันตกมองเห็นต่างไป จึงเรียกว่า “ทางน้ำนม” (The Milky Way) ระบบสุริยจักรวาลของเรา มีดวงอาทิตย์ (Sun) เป็นศูนย์กลางดังกล่าวแล้ว ดวงดาวบริวารที่โคจรโดยรอบ มีดังนี้ ดาวพุธ (Mercury) ดาวศุกร์ (Venus) โลก (Earth) ดาวอังคาร (Mars) ดาวพฤหัสบดี (Jupiter) ดาวเสาร์ (Saturn) ดาวพฤหัสบดี/ดาวยูเรนัส (Uranus) ดาวเนปจูน (Neptune) และดาวพลูโต (Pluto) .

ในสมัยโบราณเกิน ๕,๐๐๐ ปีมาแล้ว มีหลักฐานแน่ชัดว่า บาบิโลเนีย (Babylonia) อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ในอดีต (อยู่ทางตะวันตกของทวีปเอเชีย) คือแหล่งกำเนิดที่รุ่งโรจน์ของวิทยาการทางดาราศาสตร์ของโลก สมัยดังกล่าวนี้ วัดที่สำคัญ ๆ ภายในอาณาจักรบาบิโลเนีย จะมีหอดูดาวสำหรับพระใช้ตรวจการณ์ท้องฟ้า เพื่อบันทึกปรากฏการณ์

ทางธรรมชาติบนท้องฟ้าไว้เป็นข้อมูลสำหรับพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อารยชนชาตินี้ มีความเชื่อถือว่า “ในโลกนี้ ไม่มีสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นโดยการบังเอิญ” จากคำว่า Astrology หรือโหราศาสตร์นั่นเอง Astro - ดวงดาว Logie - ตรรกวิทยา บ่งชี้ว่า มนุษย์มีความเข้าใจและรับรู้ถึงประโยชน์ของความเป็นเหตุเป็นผลที่ดวงดาวสามารถให้ได้มานานแล้ว และปรัชญาจากดวงดาวก็สามารถนำมาใช้อย่างลงตัว เอื้อคุณประโยชน์แก่มวลมนุษย์ในลักษณะหนึ่งได้เป็นอย่างดี

ในช่วงก่อนพุทธกาลประมาณไม่เกิน ๒,๐๐๐ ปีนี้เอง มีหลักฐานว่า นักดาราศาสตร์หรือนักวิทยาศาสตร์ได้ทำหน้าที่ของนักโหราศาสตร์ไปด้วย แสดงว่า มนุษย์ใช้สติปัญญาปรับความรู้ข้อมูลอันได้มาจากปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ มาช่วยແຈກແຈງ ชี้แนะตนเองเพื่อการดำรงชีวิตที่ดีขึ้นได้แล้ว มนุษย์รู้จักตนเองดีขึ้นเสมือนมีกระจกส่องตัว ฉะนั้น ผู้ที่เข้าใจถึงคุณค่าอันลึกซึ้งที่ดวงดาวมีอยู่ เพราะได้ศึกษา วิเคราะห์ความหมายที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของดวงดาวทุกดวง ในชีวิตตนเอง และในชีวิตผู้อื่นนั้นย่อมหยิบหรือค้นหาคุณสมบัติที่ดี คุณสมบัติที่มีคุณประโยชน์ต่อตนเองมาใช้ได้ และย่อมรู้ได้ในทำนองเดียวกันว่า

คุณสมบัติข้อใดควรรีบแก้ไข หรือละทิ้งไปเพราะถ่วงความ
เจริญก้าวหน้า หรือ มีผลให้ความสุข แจ่มใสในชีวิตของ
เราสูญเสียไป ดังนี้ เป็นต้น

ข้อความทั้งหมดนี้เป็นอาหรับบทโหราศาสตร์ของ
พลตรีประยูร พลอารีย์ ผู้บรรยายโหราศาสตร์ยูเรเนียน

นักปราชญ์ได้สังเกตอิทธิพลของดวงดาวแล้วนำมา
ใช้พยากรณ์บุคคล เช่น

บุคคลที่เกิดในวันอาทิตย์ จะแจ่มใสมาก บ้างชอบโอ้อวด
บางทีมีความประมาทเหมือน
เด็กที่มีความบริสุทธิ์ใจ

บุคคลที่เกิดในวันจันทร์ จะพูดจานุ่มนวล น่ารัก
กิริยาดี แต่ใจกลับเข้มแข็ง
ต่างจากท่าที

บุคคลที่เกิดในวันอังคาร จะขยันขันแข็ง เอาจานการ
แต่ติดรีบร้อน หรือโกรธง่าย

บุคคลที่เกิดในวันพุธ ความปราชญ์เปรี๊ยะมืออยู่ใน
มโนสำนึก แม้ภายนอกคล้าย
เชื่องคนง่าย

บุคคลที่เกิดในวันพฤหัสบดี มีความเชื่อมั่นตนเองมาก
เหตุผลคือ สิ่งสำคัญ

บุคคลที่เกิดในวันศุกร์ จะร่าเริง เข้ากับใคร ๆ ได้ง่าย
ผลคือ มีสังคมดี

บุคคลที่เกิดในวันเสาร์ จะรอบคอบ มีความถี่ถ้วน
ลึกซึ้ง แต่ บางทีเคร่งเครียด
ไป

จากข้อสังเกตเบื้องต้นนี้ เราจะพอเห็นได้ว่า นอก
จากวิชาดาราศาสตร์อันมีวิวัฒนาการก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา
จะนำความเจริญ ความสะดวกสบายมาสู่การดำรงชีวิตยุค
ใหม่ของมนุษย์อย่างมากมายมหาศาลแล้ว โหราศาสตร์ที่มี
การศึกษาอย่างถูกต้องและโดยกว้างขวาง ย่อมให้คุณประโยชน์
แก่มวลมนุษย์อย่างยิ่งเช่นกัน ตราบใดที่เรายอมรับว่า
มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีได้ประกอบด้วยร่างกาย มันสมอง
และสติปัญญาเท่านั้น สิ่งสำคัญ ๆ ในความเป็นมนุษย์ยังมี
อื่น ๆ อีกด้วย นั่นคือ จิตใจ อารมณ์ จินตนาการ ความรู้สึก
และวิญญาณ สิ่งอันเป็นนามธรรมเหล่านี้มีพลังอำนาจ มี
อิทธิพลเหนือชีวิตมนุษย์ไม่ว่าระดับบน ระดับกลาง หรือ
ระดับล่างอย่างมหาศาลแท้จริง เพราะคุณสมบัติที่เป็น

นามธรรมเหล่านี้ สามารถกระตุ้นมนุษย์ หรือโน้มน้าว หรือ
ผลักดันให้มนุษย์มีพฤติกรรมออกมาในรูปแบบต่าง ๆ จะ
สร้างสรรค์โลกที่เขาอาศัยอยู่นี้ให้ดี รื่นรมย์น่าอยู่ยิ่งขึ้น
หรือจะบ่อนทำลาย สร้างความพินาศให้ก็ได้ โหราศาสตร์
จึงเสมือนความรู้ในด้านพลังงาน หรืออำนาจภายในตัวของ
มนุษย์ ในขณะที่วิทยาการทางวิทยาศาสตร์ คือสสาร ความ
เกี่ยวข้องกับมนุษย์เน้นหนักในทางวัตถุ ฉะนั้น เป็นไปได้
หรือไม่ว่า การดำรงชีวิตของมนุษย์บนโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็น
บุคคลใดก็ตาม ควรจะต้องมีดุลยภาพที่ดีระหว่างอิทธิพล
ของรูปธรรม (สิ่งที่มองเห็นจับต้องได้) และอิทธิพลของ
นามธรรม (สิ่งที่มองไม่เห็น แต่มีความสำคัญ) มิฉะนั้น
แล้ว แม้ท่านจะโชคดีมาตลอด ก็เสมือนท่านยังอยู่ในความ
เสี่ยงสำหรับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ในช่วงใดช่วงหนึ่งแน่นอน.

(จากหนังสือ พยากรณ์สาร มีย. ๓๙)

ความกลัดกลุ้มของมนุษย์มีสาเหตุมาจากปัจจัยพื้นฐาน ๒
ทาง คือ คนอื่น กับ ตัวเรา เราไม่อาจจะปรับคนอื่นให้เป็นดัง
ใจเราได้หมดและคงไม่มีใครทำให้คุณใจเราได้ตลอดเวลา เมื่อ
ปรับปรุงที่คนอื่นไม่ได้ก็น่าจะหันมาปรับปรุงจิตใจของเราเอง หัด
เรียนรู้ใจของตนเองบ้าง น่าจะดีกว่าคอยวุ่นวายอยากจะรู้แต่ใจ
ของคนอื่น นึกถึงธรรมะอะไรไม่ทันก็เอาข้อที่มันง่าย ๆ “ยินดีใน
สิ่งที่ตนได้ พอใจในสิ่งที่ตนมี” เพียงแค่นี้ก็แก้ปัญหาได้ครึ่งค่อน
โลกแล้ว

